

Arrest

nr. 231 131 van 13 januari 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. JACOBS
Kroonlaan 88
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 7 augustus 2019 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 juli 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 september 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 oktober 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat F. JACOBS verschijnt voor verzoekende partijen, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoekende partijen, die verklaren van onbepaalde nationaliteit te zijn, komen volgens hun verklaringen op 5 oktober 2018 België binnen en verzoeken op 17 oktober 2018 om internationale bescherming. Op 4 juli 2019 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit zijn de thans bestreden beslissingen, die op 5 juli 2019 aan verzoekende partijen aangetekend worden verzonden.

De eerste bestreden beslissing, die ten aanzien van eerste verzoeker (hierna: verzoeker) wordt genomen, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart geboren te zijn in het Palestijnse vluchtelingenkamp Mieh Mieh te Libanon, op 23 januari 1979. U bent van Palestijnse origine, bent Arabier en soennitisch moslim. U staat als Palestijn geregistreerd bij de Libanese autoriteiten, tevens staat u geregistreerd bij de UNRWA.

In 2007 bent u gehuwd met A. F. (...), met wie u samen voorliggend verzoek om internationale bescherming heeft ingediend. Samen hebben jullie drie kinderen: H. (...) (geboren op 9 februari 2009), M. (...) (geboren op 12 januari 2013) en K. (...) (geboren op 6 juni 2018).

U komt uit een gezin met elf kinderen. Sinds uw geboorte verbleef u samen met uw familie in het Palestijnse vluchtelingenkamp Mieh Mieh. Sinds uw huwelijk verhuisde u van het ouderlijk huis naar een eigen woning die zich dichtbij uw familieleden bevond. Op heden zijn uw ouders, uw broers en zus woonachtig in het vluchtelingenkamp Mieh Mieh. Omwille van het incident dat jullie meemaakten doken u, uw echtgenote en kinderen onder bij uw schoonfamilie te Saida. Dit sinds 17 juni 2018 tot aan jullie definitief vertrek uit Libanon. U kwam enkel buiten voor noodzakelijkheden.

U heeft onderwijs van UNRWA genoten, in 1997 studeerde u af. Daarna heeft u gewerkt. U heeft in totaal in drie verschillende bedrijven gewerkt. Uw laatste werkperiode dateert van 2004 tot 16 juni 2018, u werkte voor een bedrijf dat gespecialiseerd was in airco en verwarming. Het hoofdkantoor lag in Beirout, maar afhankelijk van de projecten, ging u naar verschillende plaatsen in Libanon.

U geeft aan problemen te hebben met J. S. (...) en diens groepering Ansar Allah. Op 7 april 2014 werd een bloedverwant en goede vriend van u, A. R. (...), vermoord. Hij werd samen met 6 andere personen gedood door J. S. (...) en zijn groepering. A. R. (...) had in het kamp een goede positie omwille van zijn hulp aan de mensen. Op de dag dat deze mensen vermoord werden, was u misnoegd. Samen met een vriend van u, nam u een organisatorische rol op in een protest tegen J. S. (...). Een maand na dit incident hebben J. S. (...) en zijn groepering iedereen die tot A. R. (...) behoorde, vervolgd. Buurjongens van u, die tot Ansar Allah behoorden, zeiden tegen uw broer M. (...) dat uw naam gevallen was. U geeft aan dat u, omwille van de reputatie van J. S. (...) en zijn groepering, minder naar het bovenste gedeelte van het kamp ging. U was bang dat u vermoord zou worden. Op 16 juni 2018 waren uw kinderen buiten aan het spelen met plastic pistolen. Toen u, tegen 15u, uw zoon hoorde schreeuwen, bent u naar beneden gegaan. Toen zag u dat jongeren de pistolen van de kinderen hadden afgenomen. Eén van hen was de zoon van de dochter van J. S. (...). U ging de confrontatie aan met hen en u nam de pistolen terug. Toen uw broers erbij kwamen, bedreigden ze u en vertrokken ze. De nacht die daarop volgde, werd uw huis beschoten. Uw broers raadden u aan om te vertrekken. Jullie doken onder bij uw schoonfamilie te Saida, op ongeveer twee à drie kilometer van het kamp.

Op 26 september 2018 heeft u Libanon samen met uw gezin verlaten. Jullie reisden met jullie eigen paspoorten via Ethiopië, Brazilië, Bolivia en Brazilië naar Spanje. Vervolgens reisden jullie door naar België. Op vier oktober 2018 kwamen jullie aan in België en op 17 oktober 2018 hebben jullie een verzoek om internationale bescherming ingediend.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u volgende documenten neer: jullie originele Palestijnse identiteitskaarten, kopies van de eerste pagina's van jullie paspoorten, een kopie van de UNRWA registratie, foto's van jullie huis dat beschoten is, document waarin staat dat u vervolgd wordt door Ansar Allah alsook een USB stick met foto's van vrienden die vermoord zijn in het kamp.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Artikel 1D van de Vluchtelingenconventie, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet refereert, bepaalt dat personen die de bijstand of bescherming genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties, zoals de UNRWA, uitgesloten dienen te worden van de vluchtelingenstatus. Deze uitsluiting geldt evenwel niet wanneer de bijstand of bescherming van de UNRWA om welke reden dan ook is beëindigd. Indien de bijstand heeft opgehouden te bestaan, dient de betrokkene van rechtswege als vluchteling te worden erkend, tenzij hij om de redenen vermeld in artikel 1E en 1F van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten. De bijstand heeft opgehouden te bestaan wanneer het orgaan dat de bijstand levert opgeheven wordt, of wanneer het voor de UNRWA onmogelijk is zijn opdracht te vervullen, of wanneer vast komt te staan dat het vertrek van een persoon uit het mandaatgebied van de UNRWA zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij verhinderd wordt de door de UNRWA verleende bijstand te genieten. Dit is het geval indien de asielzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor de UNRWA onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is (Hof van Justitie 19 december 2012, C-364/11, El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal, §§ 58, 61, 65 en 81).

Uit uw verklaringen blijkt dat u als Palestijn een verblijfsrecht had in Libanon en er de bijstand van de UNRWA verkreeg (CGVS p.4, 9, CGVS vrouw p.3). U had toegang tot beperkte medische hulp van UNRWA, alsook tot het onderwijs van UNWRA (CGVS p.4, CGVS vrouw p.3). Rekening houden met artikel 1D van het Verdrag van Genève van 1951, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet verwijst, dient onderzocht te worden of uw vertrek uit uw land van gewoonlijk verblijf zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil die u ertoe gedwongen hebben het gebied waarin het UNRWA werkzaam is, te verlaten.

Naar het oordeel van het Commissariaat-generaal (CGVS) dient te worden vastgesteld dat aan de door u aangehaalde problemen die u ertoe zouden hebben aangezet het mandaatgebied te verlaten, geen geloof kan worden gehecht om onderstaande redenen.

Wat betreft de door u beweerde problemen die hun oorsprong kennen in 2014, dient het volgende opgemerkt te worden. U geeft aan dat een maand na de moord op A. R. (...) (7/4/2014) de buurjongens uw broer M. (...) waarschuwden dat uw naam omwille van uw betrokkenheid bij het protest tegen J. S. (...) gevallen was tijdens een vergadering van de groepering Ansar Allah (CGVS p.10-11-12, CGVS vrouw p.9). Uw naam was aangehaald als iemand van de mensen van A. R. (...) (CGVS p.12, CGVS vrouw p.9), u zegt dat alle mensen die behoorden tot A. R. (...) vervolgd werden door J. S. (...) en zijn groepering (CGVS p.10, CGVS vrouw p.9). Uw echtgenote geeft aan "Na dit incident werd afgerekend met iedereen die durfde uitschelden of woedend reageren, zelfs degenen die tranen hadden." (CGVS vrouw p.9). Er werd aan uw broer aangegeven dat u diende op te letten (CGVS p.11, 12; CGVS vrouw p.9). U geeft aan dat J. S. (...) en zijn groepering een gevaarlijke reputatie hebben en u verwijst naar "Volgens zijn geschiedenis, toen ik nog een kind was, in 1988, heeft hij meer dan 200-300 mannen vermoord tijdens de Libanese incidenten." (CGVS p.11, CGVS vrouw p.10). Daarnaast geeft u aan dat het een organisatie is die gesteund wordt door Hezbollah, dat ze over wapens, mensen en geld beschikken, u geeft aan dat ze bereid zijn om alles te doen, iedereen te vermoorden (CGVS p.12, 13). Wat in de eerste plaats uw beweerde problemen met deze groepering ondermijnt is de vaststelling dat u, tot aan het incident dat plaatsvond op 16 juni 2018, geen concrete problemen heeft ervaren met deze groepering (CGVS p.10-12). U geeft aan dat ongeveer drie maanden na de moord op A. R. (...), dus nog in 2014, er twee à drie keer geprobeerd werd u aan te rijden. U stelt dat dit provocatie was omwille van wat u gedaan had naar aanleiding van wat er gebeurd was met A. R. (...) (CGVS p.12). Het CGVS merkt op dat u deze pogingen niet benoemt heeft wanneer u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) het woord werd gelaten om over uw problemen te vertellen (Vragenlijst CGVS punt 3). Dit doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van deze door u beweerde problemen. Indien deze problemen dermate ernstig zouden zijn en zouden bijdragen tot de door u beweerde reden van vertrek, kan er redelijkerwijs van u verwacht worden dat u deze zou benoemen. De vaststelling dat u dit niet gedaan heeft, behoeft verder geen betoog. Daarnaast geeft u aan dat u minder naar het bovenste gedeelte van het kamp ging, u zegt "Ik was bang dat ik vermoord zou worden als ik er naartoe zou gaan." (CGVS p.11, 12). U geeft aan dat u enkel naar huis en naar het werk ging, dat u in angst leefde (CGVS p.12, 14). Evenwel blijkt uit uw verklaringen dat u woonachtig bleef in het kamp en dat u bleef werken waaruit kan worden afgeleid dat u nog wel degelijk deelnam aan het sociale leven (CGVS p.3-4, 7, 10-12). Ook deze vaststelling ondermijnt de door u beweerde problemen. Indien u op dermate wijze in de problemen zat zoals u wil laten uitschijnen, kan er verwacht worden dat u zichzelf effectief in veiligheid zou brengen. U hiermee geconfronteerd geeft u aan dat u zich geleidelijk aan veiliger voelde, dat dit kwam omdat ze met de tijd niets deden (CGVS p.12, CGVS vrouw p.9). Dit biedt geen afdoende verschooning voor uw toch wel

laconieke houding daar u er toch van kon uitgaan dat, zeker gezien het beeld dat u schetste van deze Jamal, men het hierbij niet zou laten en het geschikte moment zou afwachten om u te kunnen raken. Daarenboven, gezien u bleef deelnemen aan het dagelijkse leven en u woonachtig bleef op uw gewoonlijke verblijfplaats, kan er verwacht worden, indien de groepering het effectief op u gemunt had, dat ze manieren/middelen zouden hebben gevonden om u te treffen. Het feit dat er niets gebeurde ondermijnt tevens de door u beweerde problemen. In dit kader stipt u aan dat de functie van uw broers bij de nationale veiligheidsdienst en het feit dat u afkomstig bent uit een grote stam, mogelijks een rol gespeeld zou kunnen hebben in het feit dat u geen concrete problemen heeft ervaren (CGVS p.12). Evenwel kan er verwacht worden, indien de groepering het effectief op u gemunt had, ze zich hierdoor niet zouden laten tegenhouden. U geeft bovendien aan, "Weet u niet dat hij (J. S. (...)) veel mensen van de nationale veiligheidsdienst vermoord heeft?" (CGVS p.13), wat tevens de zienswijze van het CGVS bevestigt. Bovendien heeft u nergens bij de DVZ vermeld dat uw broers deze functies bekleden, noch dat ze een rol hebben gespeeld in uw bescherming (Vragenlijst CGVS punt 3). Ook dit doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u beweerde problemen.

Met het door u geschetste verleden met de groepering in het achterhoofd en gezien uw beweringen dat uw naam bekend stond bij hen, vindt het CGVS het gedrag dat u stelt naar aanleiding van de situatie met de speelgoedpistolen, op zijn zachtst gezegd niet aannemelijk. In het licht hiervan kan er immers verwacht worden dat u de nodige voorzichtigheid aan de dag zou leggen wanneer u met hen geconfronteerd werd. Bovendien bleek dat ze gewapend waren, een reden te meer om te verwachten dat u een confrontatie met hen zou vermijden. U geeft aan dat dit een spontane reactie van u was (CGVS p.12), maar dit overtuigt het CGVS niet om welke reden u het risico neemt om uw leven in gevaar te brengen.

Bovendien uit het CGVS tevens haar bedenkingen over het schietincident op uw huis waardoor u niet heeft kunnen overtuigen in de door u beweerde problemen. Zo kunnen u, noch uw echtgenote, met zekerheid zeggen wie er achter deze beschietingen zit (CGVS p.9, CGVS vrouw p.8). In het licht van de door u geschetste reputatie en werkwijze van de groepering, vindt het CGVS het bovendien niet aannemelijk dat de groepering op deze wijze te werk zou gaan. Daar u aangeeft dat de groepering een gevaarlijke reputatie had en ze er niet voor terugdeinsden om mensen te vermoorden (CGVS p.10-12), kan er verwacht worden dat ze meer 'efficiënte manieren' zouden gebruiken om u te treffen. Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat één van de jongens op de motor die betrokken was bij het incident met de speelgoedpistolen, de kleinzoon van J. S. (...) was die een speciale plaats heeft bij J. S. (...) (CGVS p.11, 13), wat een reden te meer is om te verwachten dat ze meer efficiënt zouden handelen in plaats van op een indirecte wijze uw huis te beschieten.

Wat verder de door u beweerde problemen ondermijnt is het feit dat u ervoor kiest om twee à drie kilometer verder op, bij uw schoonouders, onder te duiken (CGVS p.4, 13). Als reden waarom u naar uw schoonouders ging zegt u "Naar aanleiding van de beschietingen. Ik durfde niet meer in het kamp te blijven. Ik wou niet wachten tot wanneer ik iets zou meemaken en mijn broers in problemen zou brengen. Ik was bang dat ik hetzelfde als A. R. (...) zou meemaken." (CGVS p.12). In het licht hiervan vindt het CGVS deze manier van handelen totaal niet geloofwaardig. Indien u effectief op dermate wijze in de problemen zat en u vreesde niet alleen voor uw eigen veiligheid maar ook voor de veiligheid van uw gezin, kan er verwacht worden dat u zich niet bij 'schoonfamilie' in veiligheid zou brengen, doch een meer discrete plek zou uitkiezen. U hiermee geconfronteerd, verwijst u naar de psychische toestand van uw echtgenote en dat u nergens anders heen kon (CGVS p.13). Dit overtuigt het CGVS niet. Bovendien blijkt uit uw verklaringen, die overigens door de verklaringen van uw echtgenote werden genuanceerd, dat u niet uitsluitend binnen bleef. U geeft eerst aan dat u een enkele keer buiten kwam om de smokkelaar te zien (CGVS p.7, 13) maar nadat u, na het persoonlijk onderhoud van uw echtgenote (CGVS vrouw p.6), nog wat vragen werden gesteld, geeft u aan dat u in het kader van het bekomen van de paspoorten (een keer voor het maken van de foto's, een keer voor de paspoorten aan te vragen en een keer voor de paspoorten op te halen) zich tevens naar buiten begaf (CGVS p.14-15). In dit licht blijkt dat het voor uw vervolgers niet onmogelijk moest zijn geweest om u te treffen. Indien ze het effectief op u gemunt hadden kan er van uitgegaan worden, zeker gezien de middelen en de contacten die ze hadden, dat het hen geen al te grote moeite zou hebben gekost uw verblijf bij uw schoonfamilie te achterhalen. Dit des te meer gezien de locatie van uw onderduikadres en uw verplaatsingen. Bovendien vindt het CGVS het, in het kader van de door u geschetste reputatie en werkwijze van de groepering, niet aannemelijk dat de groepering uw familieleden niet onder druk heeft gezet om u op te sporen (CGVS p.14). U geeft aan dat uw familieleden nooit problemen hebben gekend met Ansar Allah. U legt uit dat u begrepen had van uw broers dat de groepering, sinds uw vertrek naar uw schoonfamilie, meer in jullie wijk kwam, maar dat uw broers hen konden afwimpelen door aan te geven dat u naar het

buitenland was vertrokken (CGVS p.14). Ook dit ondermijnt mede de door u beweerde vrees. Daar uit uw verklaringen blijkt dat ze effectief naar u op zoek waren, kan er verwacht worden dat de groepering zich niet zonder meer zou laten afwimpelen.

Volledigheidshalve dienen de door u neergelegde documenten besproken te worden. Jullie originele Palestijnse identiteitskaarten, de kopies van de eerste pagina's van jullie paspoorten en een kopie van de UNRWA registratie hebben betrekking op jullie identiteit en herkomst die door het CGVS niet in twijfel worden getrokken. Uit de foto's die u neerlegt van de schade aan het huis als gevolg van de beschietingen, kan nergens uit worden afgeleid in welke omstandigheden en omwille van welke reden deze beschietingen zich hebben voorgedaan. Het document dat u neerlegt om aan te tonen dat u door Ansar Allah vervolgd wordt, zou enkel kunnen dienen ter staving van een coherent en geloofwaardig relaas, wat in uw hoofde niet het geval niet is. Bovendien werd dit document ter uwen behoeven opgesteld en heeft het geen objectieve bewijswaarde. Verder merkt het CGVS op dat dit document niet gedateerd is, wat des te meer vraagtekens oproept en waardoor de waarde hiervan nog sterker verminderd. De USB stick die u neerlegt verwijst naar algemene zaken die zich voordeden in het kamp, hier worden nergens uw persoonlijke problemen uit afgeleid (CGVS p.10). U bent er niet in geslaagd om aan de hand van de neergelegde stukken de appreciatie van het CGVS in positieve zin om te buigen.

Verder blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd), dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert in Libanon, en dat de UNRWA een strategisch plan heeft uitgewerkt om de impact van het Syrisch conflict, meer bepaald de instroom aan Palestijnse vluchtelingen die het Syrisch conflict ontvluchten, in de buurlanden te kunnen opvangen. Voor Libanon omvat dit plan onder meer humanitaire bijstand op het vlak van gezondheidszorg, onderwijs, psychosociale steun, bescherming, emergency cash voor voedsel en huur, materiële bijstand. Voorts blijkt uit de COI Focus "UNRWA financial crisis and impact on its programmes" van 23 november 2018 dat UNRWA met budgettaire tekorten kampt. Echter, uit de beschikbare informatie blijkt niet dat UNRWA heden niet langer bijstand zou leveren in Libanon of dat UNRWA haar opdracht niet meer kan vervullen. Uit de beschikbare informatie blijkt bovendien dat er op een recente ministeriële conferentie ter ondersteuning van UNRWA 122 miljoen dollar werd toegezegd voor UNRWA. De financiële crisis waarmee UNRWA geconfronteerd werd ten gevolge van de verminderde bijdragen van de VSA, had tot gevolg dat UNRWA voor 2018 opkeek tegen een financieel tekort van naar schatting \$446 miljoen. Deze toezegging, samen met de bijkomende inspanningen die verschillende staten geleverd hebben, heeft er voor gezorgd dat UNRWA's deficit van 446 miljoen dollar gereduceerd werd naar 21 miljoen dollar. Uit de beschikbare informatie blijkt duidelijk dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert aan de Palestijnse vluchtelingen in Libanon, en derhalve nog steeds in staat is om haar opdracht waarmee het belast is uit te voeren.

Gelet op bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt dat u Libanon verlaten heeft om redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil waardoor u verhinderd werd de door het UNRWA verleende bijstand te genieten. U heeft immers niet aangetoond dat de bijstand of de bescherming van de UNRWA heeft opgehouden te bestaan, noch heeft u aangetoond dat u bij terugkeer naar het kamp waar u verbleef, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen. Conform artikel 1D van de Vluchtelingenconventie juncto artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet dient u bijgevolg uitgesloten te worden van de vluchtelingenstatus.

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt te worden dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd) blijkt dat de Libanese overheid reisdocumenten uitreikt aan Palestijnen die bij de UNRWA en bij DAPR (Department of Palestinian Refugee Affairs) geregistreerd zijn. Daarenboven blijkt uit de verklaringen van verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen dat bij UNRWA-geregistreerde vluchtelingen zonder problemen kunnen terugkeren. Indien nodig kunnen zij bij de Libanese ambassade in Brussel hun reisdocument verlengen of vernieuwen. Alhoewel de procedure weliswaar verscheidene maanden in beslag kan nemen, worden er geen noemenswaardige problemen ondervonden bij het bekomen van de vereiste reisdocumenten. Deze procedure neemt overigens niet meer tijd in beslag voor Palestijnen dan voor Libanese burgers. De Syrische vluchtelingencrisis en de restricties waaraan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië (PRS) worden onderworpen voor binnenkomst en verblijf op Libanees grondgebied heeft geen invloed op de procedures of toegang tot het grondgebied voor de in Libanon geregistreerde Palestijnen (PRL). Er zijn geen aanwijzingen dat de houding van de Libanese autoriteiten ten overstaan van de in Libanon geregistreerde Palestijnen die vanuit Europa wensen terug te keren naar Libanon, gewijzigd is. Geregistreerde Palestijnen (bij UNRWA of DAPR) kunnen anno 2016 nog steeds zonder problemen hun reisdocumenten vernieuwen of verlengen. Het valt evenwel niet uit te

sluiten dat de General Security, die aan de start staat van het uitvaardigen van nieuwe machineleesbare paspoorten voor Libanese burgers, een tijdelijk grotere administratieve inertie aan de dag legt voor PRL.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat u over een UNRWA-registratiekaart beschikt, alsook over een Palestijnse identiteitskaart. Er zijn dan ook geen redenen om aan te nemen dat u niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van de UNRWA.

Voorts erkent het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in het vluchtelingenkamp Mieh Mieh erbarmelijk kunnen zijn, doch benadrukt dat niet elke persoon woonachtig in de vluchtelingenkampen te Libanon in precaire omstandigheden leeft. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in de vluchtelingenkampen te Libanon, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer na uw land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet loopt.

Uit uw eigen verklaringen blijkt dat evenwel dat uw individuele situatie behoorlijk is. Uit uw verklaringen blijkt dat u een beroepsopleiding van UNRWA heeft genoten en dat u bij verschillende bedrijven heeft gewerkt (CGVS p.6-7). Uw laatste job deed u van 2004 tot 16 juni 2018, bij een bedrijf dat gespecialiseerd is in airco en verwarming. U beschikt met andere woorden over een degelijke opleiding, alsook over uitgebreide werkervaring en professionele contacten. Hierdoor worden uw kansen op de arbeidsmarkt verhoogd. Daarnaast schetst u een fraai beeld van uw financiële situatie, wat tevens bevestigd wordt door uw echtgenote. U geeft aan dat u geen hulp van anderen nodig had omdat u zelf werkte (CGVS p.6) en blijkt dat u in het bezit was van een auto (CGVS p.8, CGVS vrouw p.8). Uw echtgenote geeft aan "We waren goed gesteld, godzijdank, mijn man werkte en hij verdiende goed." (CGVS vrouw p.5). Wat betreft uw woning, geeft u aan dat u een woning in eigendom had en u de bouw zelf financierde (CGVS p.4). Ook hieruit blijkt dat u welgesteld was. U geeft aan dat u de woning heeft verkocht aan uw broer om de reis te betalen (CGVS p.8). Uit uw verklaringen blijkt dat u nog steeds goede contacten onderhoudt met uw familie (CGVS p.7), niets uit uw verklaringen wijst erop dat u bij terugkeer niet op hen zou kunnen terugvallen. Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat uw familieleden werken, alsook dat ze allemaal een woning in hun bezit hebben (CGVS p.4-5), wat tevens een positief beeld schetst over jullie situatie. Bovendien blijkt er familiale bereidheid om elkaar te helpen indien dit nodig is, u geeft aan dat uw broers uw ouders helpen om in hun levensonderhoud te voorzien (CGVS p.4). Wat betreft uw schoonfamilie geeft u aan dat hun financiële situatie tevens naar behoren is (CGVS p.6).

Volledigheidshalve dient aangestipt te worden dat jullie op UNRWA beroep konden doen voor beperkte medische hulp (CGVS p.4), maar dat jullie aanvullende medische hulp voor jullie eigen rekening dienden te nemen (CGVS p.4). Uw echtgenote bevestigt tevens de toegang tot aanvullende medische hulp, zij geeft aan dat haar vader zijn medische noden zelf bekostigt (CGVS vrouw p.4).

Nergens uit uw verklaringen kan afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat u uw land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten. U bracht voorts geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in dit vluchtelingenkamp van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Libanon, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar het kamp waar u verbleef, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, sub a en b van de Vreemdelingenwet op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielaanvraag, kan u daarenboven, gezien het ongeloofwaardig karakter van uw asielaanvraag de subsidiaire beschermingsstatus op grond van voornoemde artikelen van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

Naast de toekenning van een vluchtelingenstatus, kan een asielzoeker door het CGVS evenwel een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het

betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie de COI Focus Libanon – Veiligheidssituatie Update- dd. 14 mei 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_libanon_de_veiligheidssituatie_20190514_0.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat het land getroffen werd door de Syrische burgeroorlog, wat de politieke polarisatie en de sektarische spanningen in het land deed toenemen. Anderzijds zat de recente Libanese burgeroorlog nog stevig verankerd in het collectieve Libanese geheugen en bij elke opstoot van spanningen waren de verschillende politieke leiders geneigd om tot kalmte op te roepen.

Sinds 2016 stellen waarnemers een toenemende beduidende verbetering van de algemene veiligheidssituatie vast. Mede door de toegenomen veiligheidsmaatregelen van het leger en Hezbollah en door de ontwikkelingen in Syrië nam de schaal van geweld af. In 2017 kende Libanon een combinatie van politiek momentum, een verbeterde veiligheidssituatie en brede steun voor het leger. Met de verkiezing van een president, parlementsverkiezingen in mei 2018 en de vorming van een brede coalitieregering eind januari 2019 kwam een einde aan een lange periode van instabiliteit. Diverse bronnen spreken over een aanhoudende relatieve kalmte en stabiliteit in 2018 en begin 2019. Verschillende lokale salafistische groeperingen werden ontmanteld en een groot aantal extremisten gearresteerd.

Daar waar de meeste burgerdoden in 2014 vielen bij sektarisch geweld in de zuidelijke buitenwijken van Beiroet en in een aantal dichtbevolkte wijken in Tripoli, kwam in 2015 een einde aan dit geweld. De laatste terroristische aanslag in Beiroet betrof een dubbele zelfmoordaanslag op 12 november 2015 in de zuidelijke sjiitische wijk Bourj al-Barajneh. Verder vond er sinds een zelfmoordaanslag in januari 2015 geen sektarisch geweld meer plaats tussen de alawitische en soennitische milities in Tripoli.

Van 2015 tot en met de zomer van 2017 concentreerde het gros van het geweld zich in de grensregio met Syrië, voornamelijk in de noordoostelijke Bekavallei (Arsal, Ras Baalbek). In de zomer van 2017 voerden zowel het Libanese leger, als Hezbollah grote militaire operaties uit gericht tegen de aanwezige militanten van IS en en Jabhat Fatah al-Sham / Hayat Tahrir al-Sham (het vroegere Jabhat al-Nusra). Hierbij vielen geen burgerslachtoffers te betreuren. De gewapende extremistische groeperingen verlieten na onderhandelingen met Hezbollah vervolgens collectief de grensregio, en het Libanese leger controleert nu nagenoeg de volledige Syrische-Libanese grens. Met het vertrek van de extremistische strijders kwam niet alleen een einde aan de gewapende confrontaties tussen de extremistische groeperingen, waaronder IS en JN/JFS/HTS enerzijds en het Libanese Leger of Hezbollah anderzijds, maar ook een eind aan het geweld tussen de extremistische groeperingen, die elkaar tot dan toe bekwamen voor de controle van strategisch gebied langs de grens met Syrië.

Met het eind van het gewapend geweld en controle van het Assad-regime in een groot deel van West-Syrië, namen de aanvallen vanuit Syrië eveneens af. Na de zomer van 2017 werd er geen Syrisch grensgeweld meer gerapporteerd. Het gros van het geweld in de regio Baalbek, Hermel en Akkar betreft individuele gewelddaden van criminele aard en clangeweld.

In de overige regio's is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is relatief stabiel. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 blijft grotendeels nageleefd en Hezbollah behoedt zich er in het huidige klimaat voor om Israël te provoceren. Er vinden slechts kleine wederzijdse vergeldingsacties plaats, waarbij geen burgers gevisieerd werden en ook geen burgerslachtoffers vielen. Ook in de verslagperiode bleef de situatie stabiel, en dit ondanks de dreigende retoriek langs weerskanten.

In de Palestijnse kampen blijft de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen inspanningen om escalatie van geweldincidenten te vermijden. Bij de gewapende incidenten in de Palestijnse kampen worden over het algemeen geen burgers gevisieerd. Meestal betreft het gewapende confrontaties tussen rivaliserende gewapende groepen onderling, binnen een groepering of tussen een gewapende groepering en een controlepost van het leger net buiten het kamp. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn vallen hierbij soms burgerslachtoffers te betreuren.

Wat de situatie in het kamp Ayn al Hilwah betreft, dient opgemerkt te worden dat de problemen in grote lijnen terug te brengen zijn tot een machtsstrijd tussen Fatah en radicaal-islamitische groeperingen

enerzijds, en wrijvingen binnen Fatah anderzijds. Van november 2016 tot november 2017 vonden er gewapende confrontaties plaats tussen de Palestijnse gezamenlijke veiligheidsmacht verbonden met Fatah en de radicaal islamitische groepen onder leiding van Bilal Badr, waarbij in het kamp minstens vijftig doden, waaronder verscheidene burgers, vielen. Tijdens 2018 verminderden de spanningen en het geweld tussen Fatah en islamitische groeperingen en verlieten verschillende leden van extremistische groeperingen het kamp, gaven zich over aan de autoriteiten, werden uitgeleverd of gearresteerd. De Gezamenlijke Veiligheidsmacht ontplooidde zich in de meest gevoelige wijken maar de situatie blijft gespannen. De veiligheidsincidenten in 2018 varieerden van spanningen en beperkte schietincidenten tot moorden. In 2018 werd bericht over een zevental doden en een zeventiental gewonden bij geïsoleerde incidenten tussen enkelingen behorend tot een gewapende fractie. Aangezien deze incidenten plaatsvonden in drukbevolkte wijken betrof het gros van de slachtoffers burgers. Het geweld in Ayn al Hilwah genereerde de voorbije jaren geen significante volksverplaatsingen, maar slechts tijdelijke ontheemding in het kamp. De veiligheidssituatie in het kamp is anno 2019 relatief kalm.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat burgers in Libanon actueel geen reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Wanneer de Commissaris-generaal een persoon uitsluit van de vluchtelingenstatus, moet hij overeenkomstig artikel 55/2, tweede lid van de Vreemdelingenwet een advies verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen geloof kan gehecht worden aan de problemen die u ertoe zouden hebben aangezet uw land van gewoonlijk verblijf te verlaten. Nergens uit uw verklaringen kan voorts afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan waardoor u bij terugkeer persoonlijk een bijzonder risico op een onmenselijk en vernederende behandeling zou lopen. Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat er voor burgers in uw land van gewoonlijk verblijf actueel een reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van gewoonlijk verblijf, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken, dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een verwijderingsmaatregel onverenigbaar zou zijn met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve dient nog aangestipt dat het CGVS in hoofde van uw echtgenote eveneens een beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus heeft genomen.

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet wordt u uitgesloten van de vluchtelingenstatus. U komt niet in aanmerking voor de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

De tweede bestreden beslissing, die ten aanzien van tweede verzoekster (hierna: verzoekster) wordt genomen, luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart geboren te zijn in het Palestijnse vluchtelingenkamp Ein El Helwe, Libanon, op 14 oktober 1986. U bent van Palestijnse origine, bent Arabische en soennitisch moslima. U staat als Palestijnse geregistreerd bij de Libanese autoriteiten, tevens staat u geregistreerd bij de UNRWA.

In 2007 bent u gehuwd met H. R. (...), met wie u samen voorliggend verzoek om internationale bescherming heeft ingediend. Samen hebben jullie drie kinderen: H. (...) (geboren op 9 februari 2009), M. (...) (geboren op 12 januari 2013) en K. (...) (geboren op 6 juni 2018). Tot aan uw huwelijk heeft u

steeds bij uw familie verbleven. Sinds uw geboorte tot uw leeftijd van veertien jaar heeft u in Ein El Helwe verbleven. Vervolgens verhuisden jullie naar Al Villat, Saida, buiten het kamp. Sinds uw huwelijk verbleef u in het vluchtelingenkamp Mieh Mieh. Van 17 juni 2018 tot aan jullie definitief vertrek, bent u samen met uw man en kinderen opnieuw bij uw familie te Saida gaan wonen. U komt uit een gezin met zeven kinderen. Iedereen verblijft in Libanon, behalve uw broer A. (...). Sinds 2002 verblijft hij in Duitsland.

U bent tot het derde middelbaar naar school geweest. U heeft enkel, toen u nog jong was, in een klerenwinkel gewerkt.

Als reden voor uw definitief vertrek benoemt u het incident naar aanleiding van het speelgoed van uw kinderen. U geeft aan dat gewapende jongens op het Suikerfeest van 2018 de speelgoed pistolen van uw zoon hadden afgenomen en uw echtgenoot daardoor in ruzie kwam met deze jongens. Deze jongens behoorden tot Ansar Allah waarmee uw echtgenoot reeds sinds 2014 problemen had. Uw schoonbroers mengden zich in de ruzie, de jongens uitten een dreigement dat jullie nog van hen zouden horen. De nacht die daarop volgde werd jullie huis beschoten. De volgende ochtend zijn jullie naar het huis van uw familie vertrokken en sinds dat moment niet meer teruggekeerd.

Op 26 september 2018 heeft u Libanon samen met uw gezin verlaten. Jullie reisden met jullie eigen paspoorten via Ethiopië, Brazilië, Bolivia en Brazilië naar Spanje. Vervolgens reisden jullie door naar België. Op vier oktober 2018 kwamen jullie aan in België en op 17 oktober 2018 hebben jullie een verzoek om internationale bescherming ingediend.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming verwijst u naar de documenten die door uw echtgenoot werden neergelegd. Op 21 juni 2019 ontving het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, in het kader van de door u opgevraagde notities van het persoonlijk onderhoud, een bericht van de Sociale Dienst. Dit betreffende een foutief jaartal in de notities met betrekking tot een probleem van uw vader.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit de verklaringen die u voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) aflegde, blijkt dat u uw verzoek om internationale bescherming baseert op dezelfde vluchtmotieven als uw echtgenoot, H. R. (...); Vragenlijst CGVS punt 3, CGVS p.7-10). In zijn hoofde werd een beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Bijgevolg wordt ook in uw hoofde een beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Het CGVS verwijst hiervoor naar de omstandig gemotiveerde beslissing in hoofde van uw echtgenoot:
(...)

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet wordt u uitgesloten van de vluchtelingenstatus. U komt niet in aanmerking voor de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voeren verzoekende partijen de schending aan van artikel 2, "par. 2 en 3" van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: wet van 29 juli 1991), van de artikelen 48/3, 48/4, 55/2 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van "het beginsel van behoorlijk bestuur dat bij de administratie rust en bij het voorbereiden en opmaken van een administratieve beslissing" (verzoekende partijen verwijzen wellicht naar het zorgvuldigheidsbeginsel), van artikel 1, D, tweede lid, van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van artikel 17 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: koninklijk besluit van 11 juli 2003), en van artikel 4 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Kwalificatierichtlijn).

Na een theoretische toelichting bij een aantal rechtsbeginselen die zij geschonden achten en artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet, waarnaar in de bestreden beslissingen wordt verwezen, laten verzoekende partijen het volgende gelden:

"Overwegende dat verzoekende partij ontegensprekelijk uit LIBANON afkomstig is, als Palestijns UNRWA Vluchteling geregistreerd.

Dat echter dient te worden aangestipt dat deze "UNRWA status" geenszins kan worden gelijkgesteld met de Vluchtelingenstatus van de Conventie van Genève. Dat de talrijke inkrimpingen van het UNRWA budget en meer nog de in vraagstelling van het verder bestaan van de UNRWA door de Trump administratie, noodzakelijk de vraag laten reizen nopens het redelijk karakter van het verder bestaan van de instelling en hetgeen zij nog in werkelijkheid betekent;

Deze status beperkt zich concreet tot materieel uiterst beperkte hulp waarvan de verzoekende partij niet eens genoot en waarvan thans niet kan worden gesteld dat de financiële beperkingen door President Trump ingevoerd, dat die nog zal kunnen worden uitgedeeld: de UNWRA fondsen werden tot hiertoe voor een groot deel door de Verenigde Staten gevoed.

In casu genoot het koppel van heel beperkte medische hulp en diende zij zekf in te staan voor deels van de zorgen en medicatie ; Concreet kregen de kinderen inenting ;

Concret betekent dit ook dat andere medische kosten waarvoor zij zelf moesten instaan serieus in het budget wegen: dit betekent concreet dat wanneer medicatie diende te worden gekocht ook minder voeding kon worden gekocht.

CFR <https://www.rtl.be/info/monde/international/les-coupes-a-l-unrwacatastrophiques-pour-les-palestiniens-du-liban-987963.aspx>

(...)

Dat het CGVS tevergeefs stelt dat de verzoekende partij en haar gezin door de naaste familie zou kunnen worden gesteund en dat haar situatie beter was dan die van een groot deel van de bevolking

Dat het CGVS echter uit het oog verliest dat de door de familie geboden financiële hulp niet tot het oneindige gaat : de hulp is niet afkomstig van een regelmatige hoge wedde, doch wel van de verkoop van de laatste te verkopen goederen die het gezin nog opzij had. Het gaat voornamelijk om enkele juwelen die nog konden worden verkocht. Er komt alleszins een ogenblik waar niets meer te verkopen valt en de wedden zijn te laag om een te delen overschot te laten...

Dat de verzoekende partij concreet stelt dat in de mate zij aan een job kon geraken, zij het inderdaad beter stelde dan een groot deel van de bevolking.Zij heeft echter geen kans om haar job te recupereren in geval van terugkeer.

dat de situatie in Libanon sedert haar vertrek drastisch is verergerd en dat meer en meer activiteiten uitsluitend aan Libanese worden toevertrouwd

Het CGVS houdt met dit element geen rekening en voert geen diepgaand onderzoek.

Dat dit element ook een aanwijzing is voor de geloofwaardigheid van het relaas van de verzoekende partij.

Dat het CGVS de situatie in Libanon als statisch beschouwt op grond van zijn oordeel dat de situatie in Libanon "eerder stabiel" is.

Dat de situatie in Libanon echter niet stabiel is en constant evolueert.

Dat verder dient te worden vastgesteld dat het CGVS naar de ongeloofwaardigheid van het relaas besluit, zonder een enige informatie te geven of te raadplegen nopens de centrale figuur van het relaas van de verzoekende partij, nl de leader van Ansar Allah, J. S. (...).

Dat deze vaststelling reeds de vernietiging van de beslissing rechtvaardigt, vermits naar de ongeloofwaardigheid van het relaas besloten werd, zonder naar de specifieke context en achtergrond te kijken.

Dat hierdoor de aangehaalde middelen ook geschonden werden.

Dat het CGVS de grond van de zaak verzuimt te bekijken door te stellen dat de verzoekende partij de feiten daterende van 2014 op DVZ verzuimd had te vermelden daar waar zij die wel op het CGVS vermeld heeft.

Dat de incidenten daterende van 2014 uiteraard geen rechtstreekse aanleiding waren tot het vertrek uit Libanon in 2018.

Dat zij dus niet vermeld werden op DVZ daar waar haar tevens gezegd werd naar de hoofreden te gaan en dat zij nadien de kans zou krijgen om haar volledig relaas te maken.

Dat dit incident van 2014 echter een bijkomende reden is geweest voor het vertrek vermits de verzoekende partij vreesde dat dit eerdere incident haar geval nog verergeren vermits er recidive was ...

Dat er in het kamp Mieh Mieh verscheidene incidenten zich effectief hebben voorgedaan omwille van de leader van Ansar Allah, J. S. (...).

CFR

UIT DE VOLGENDE INFORMATIE BLIJKT DAT INCIDENTEN ZICH REEDS IN 2014 INDERDAAD VOORDEDEDEN :

(...)

https://www.lexpress.fr/actualite/monde/proche-moven-orient/liban-neuf-palestiniens-tues-lors-d-affrontementsdans-un-camp-de-refugies_1506952.html

Dat uit geen enkele informatie blijkt dat de Palestijnen hierdoor massaal het kamp hebben verlaten....

Dat zij concreet ook geen kans hadden om te vluchten bij gebrek aan daadwerkelijke vluchtalternatieven...

Dat ook na het vertrek van de vrzoekende partij serieuze incidenten plaatsvonden in Mieh Mieh, omwille van dezelfde leader J. S. (...) die uiteindelijk blijkbaar onder de druk naar Syrië vertrokken is, een relaas waarover het CGVS met geen woord rept /

(...)

<https://www.lorientlejour.com/article/1142265/mive-w-mive-le-fateh-exige-que-le-chefdansar-allah-quitte-le-camp.html>

(...)

<https://www.lorientlejour.com/article/114127Q/a-mive-w-mive-le-fateh-appelle-a-remettreles-fauteurs-de-troubles-aux-autorites.html>

(...)

<http://english.alarabiya.net/en/News/middle-east/2018/11/07/Leader-of-Hezbollah-linked-Ansar-Allah-leaves-Lebanon-to-Syria.html>;

Dat deze informatie ook de andere motivatie van het CGVS tenietmaakt, daar hierbij ook bevestigd wordt dat de Palestijnse vluchtelingen naar Saida en Ein El Helwe vluchtten, hetgeen niet als geloofwaardig geacht werd door het CGVS dat de plek niet voldoende ver en veilig achtte...

Dat was ook het oordeel van de verzoekende partij die verder naar België getrokken is maar die intussen geen enkele alternatief had om proberen te schuilen.

Dat de gelegenheid dat J. S. (...) thans met zijn familie naar Syrië vertrokken is echter niet als een bewijs van veiligheid kan worden aanzien, wel integendeel.

De leider is pas met naasten vertrokken en had binnen het kamp een hoop trouwe lieutenanten die uiteraard niet inactief gaan blijven, zodat een terugkeer steeds onveilig is.

Dat er geen spoor te vinden is van een daadwerkelijke "purge" ...

Dat het CGVS alleszins de situatie concreet niet onderzocht heeft, zodat de beslissing teniet dient te worden gemaakt.

Het CGVS verder ook geen rekening houdt met het feit dat de situatie in Libanon evolueert en dat alle actoren in de regio , zich aanpassen . Dat ook de Hezbollah (die banden had met de Ansar Allah , thans buiten zijn gebruikelijke sfeer recruteert : in Syrië bij de eerdere "rebellens" die hij nog geen twee jaar geleden bestrijdde, in Israël via Facebook die zeker niet als een fiabele netwerk kan worden beschouwd....

Dat het bijgevoegd artikel, terug te vinden op de website

<http://www.chroniquepalestiniie.com/palestiniens-et-guerre-svrie-entre-neutralite-et-divergences/>

(...)

De moeilijk te vatten relaties uiteenzet en de thans stijgende rol van de Volksfront, een andere Palestijnse fractie in Syrië, een reden waarom ook deze organisatie in Libanon rekruteert.

(...)

Net als de Hezbollah trouwens;

CFR /

(...)

<https://www.lorientlejour.com/article/1141772/le-hezbollah-recrute-danciensrebelle-dans-le-sud-syrien-selon-le-wsi.html>

(...)

<https://www.voltairenet.org/article192998.html>

Dat de organisaties bijgevolg degelijk en duidelijk evolueren en hun invloedssfeer proberen te bekrachtigen of uit te breiden en dat hun banden uitermate onduidelijk blijven, zodat onmogelijk zou kunnen worden gesteld dat de verzoekende partij in Libanon zou kunnen worden beschermd, een bescherming die alleszins niet binnen de bevoegdheid valt van de Libanese autoriteiten..

dat de verzoekende partij een volkomen coherent relaas heeft afgelegd.

Dat het relaas in deze gewijzigde context volkomen geloofwaardig is.

Dat deze vaststelling volstaat om de beslissing nietig te maken.

Dat het CGVS verder stelt dat de verzoekende partij niet behoeftig was , mits een familiale steun kon leven, zodat zij niet afhankelijk was van de UNRWA en dat zij aldus probleemloos zou kunnen terugkeren en geen nood zou hebben aan subsidiaire bescherming. Het CGVS stelt tevens dat de veiligheidssituatie redelijk stabiel zou zijn.

Dat dient te worden vastgesteld dat de redenering van het CGVS niet kan worden gevolgd : de UNRWA heeft een welbepaald mandaat en opdracht gekregen die moet worden vervuld. Bij gebrek aan dit mandaat te voldoen vervalt de uitsluiting die eraan gepaard gaat;

Hypothetische hulp van familieleden die voor een deel zelf reeds op leeftijd zijn en die bijgevolg alleszins deze hypothetische hulp slechts heel tijdelijk nog zouden kunnen bieden, is niet van aard om de UNRWA van de opgelegde plicht te verheffen; Indien er schrijnende nood is dient de bij stand door de UNRWA te worden geboden en niet door het gezin;

De capaciteit voor de UNRWA zijn opdracht al dan niet nog te vervullen dient te worden gemeten ten aanzien van de bestaande noden van de UNRWA vluchtelingen en niet ten aanzien van hun capaciteit om naar buitenstaande hulp te geraken;

Zeker reeds wanneer zoals in casu geen grondig ernstig onderzoek plaatsvond nopens de financiële mogelijkheden van het gezin, sensu strictu en sensu lato;

Deze vaststelling volstaat reeds om de beslissing te vernietigen;

Verder dient te worden vastgesteld dat het CGVS in gebreke blijft de huidige materiële mogelijkheden van de UNRWA te onderzoeken, rekening houdende met de Amerikaanse ingevoerde beperkingen, op kort en middelmatig termijn.

De beslissing dient derhalve te worden vernietigd en de zaak naar het CGVS teruggestuurd voor nader onderzoek;

Verder dient te worden vastgesteld dat de UNRWA status geen recht tot "bescherming" biedt en a fortiori noch minder tot daadwerkelijke bescherming en in casu tot daadwerkelijke bescherming tegen bedreigingen vanwege politieke facties, bendes, gewapende groeperingen enz. Dat de Unrwa alleszins geen steun kan bieden om de veiligheid in de kampen te garanderen, een veiligheid die concreet serieus daalt naargelang de overbevolkingpeil verhoogt;

Dat verzoekende partij evenmin ondervraagd werd nopens de al dan niet mogelijke bescherming die haar door de UNWRA kon worden geboden: verzoekende partij werd heel oppervlakkig ondervraagd en ivm de UNWRA werd het gesprek heel oppervlakkig gevoerd

Dat deze vaststellingen reeds volstaan om de beslissing nietig te maken en verzoekende partij de vluchtelingenstatus toe te kennen.

Dat hierbij dient te moeten herinnerd dat artikel 1 D van de conventie van Geneve voorziet dat van zodra vastgesteld wordt dat de UNRWA niet meer in staat is zijn mandaat te vervullen, de aanvrager, die reeds een vluchteling is, van ambsthelpe dient te worden erkend.

Artikel 17 van het Koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen luidt als volgt:

§ 2. (...)

Artikel 4 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming bepaalt dat:

1. (...)

Nochtans, maakte de dossierbehandelaar nergens de moeite om verzoekende partij te confronteren met de kritiek die in de beslissing te lezen staat, noch om de werkelijke problematiek van het gezin te benaderen en verder, te onderzoeken.

Zodoende worden de hierboven omschreven rechtsbepalingen geschonden.

Verzoekende partij kan zich niet verweren indien zij niet eens de kans krijgt om het uit te leggen

De afdeling wetgeving van de Raad van State oordeelde dat er een niet geschreven grondrecht bestaat dat inhoudt dat elke administratieve rechtshandeling moet gedragen worden door motieven die rechtens en feitelijk aanvaardbaar zijn, met andere woorden door deugdelijke motieven.

De materiële motiveringsplicht is een technisch-juridisch middel om de interne wettigheid van een bestuurshandeling te onderzoeken. De motievencontrole houdt achtereenvolgens in:

1. het onderzoek naar het bestaan van de motieven;

2. het onderzoek naar de feitelijke juistheid van de motieven;

3. het nagaan of de motieven juridisch juist zijn;

4. het al dan niet bestaan van een redelijke verhouding tussen de motieven en de inhoud van de beslissing.

Verzoeker is van oordeel dat de beweegredenen die ten grondslag liggen van de bestreden beslissing van het CGVS niet deugdelijk zijn en de bestreden beslissing niet kunnen dragen.

Dat het CGVS geen voldoende rekening heeft gehouden met alle relevante elementen uit het dossier en hierbij zijn onderzoeksplicht geschonden heeft.

Dat verder nog dient te worden vastgesteld dat de kans om nog aan werk te geraken voor de verzoekende partij heel beperkt is :

Dat de situatie van uitsluiting van de niet-Libanezen van de werksfeer recent aangeklaagd werd door de Palestijnsz bevolking in Libanon;

Cfr

(...)

<https://www.lorientlejour.com/article/1179034/les-entrees-des-campspalestiniens-bloquees-pour-protester-contre-des-decisions-du-ministere-du-travail.html>

Dat de verzoekende partij thans docuemnten via haar familie heeft kunnen bekomen die haar situatie beschrijven en bevestigen.”

Wat betreft hun vermeende nood aan subsidiaire bescherming, wijzen verzoekende partijen op de onzekerheid waarin Palestijnse vluchtelingen in Libanon verkeren. Onder verwijzing naar informatie met betrekking tot de situatie in Libanon in het algemeen en die van de Palestijnen in het bijzonder, betogen verzoekende partijen dat het United Nations Relief and Works Agency for Palestine Refugees in the Near East (hierna: UNRWA) zijn verplichtingen niet meer nakomt en dat de verslechterde economische toestand in Libanon bijdraagt tot een groeiende vijandigheid ten aanzien van vreemdelingen en vluchtelingen. Volgens verzoekende partijen overtreft het aantal vluchtelingen in Libanon thans het aantal autochtonen en wordt de situatie er ondraaglijk.

2.2. Stukken

2.2.1. Als bijlage aan het verzoekschrift worden een attest van de “*Mayor of the locality of Dekerman – District of Saida*” (stuk 4), een attest van de “*National Security Command in Lebanon*” (stuk 5) en een attest van het “*Popular Committee*” van het kamp Mieh Mieh (stuk 6) als nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.2.2. Op 17 oktober 2019 legt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota neer waarbij zij de COI Focus “*Palestinian Territories – Lebanon. The UNRWA financial crisis and impact on its programmes*” van 9 augustus 2019 en de COI Focus “*Libanon. Terugkeermogelijkheden voor Palestijnen naar Libanon*” van 5 juli 2019 voegt.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Juridisch kader voor het onderzoek van de gegrondheid van het beroep

2.3.1.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekende partijen daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU), moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013

betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32/EU). Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3, van de richtlijn 2013/32/EU.

2.3.1.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU, en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte beoordeling van feiten en omstandigheden in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Deze regel geldt onverkort voor de verzoeker om internationale bescherming die meent onder het toepassingsgebied van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet *iuncto* artikel 1D van het Verdrag van Genève te vallen (HvJ C-31/09, *Nawras Bolbol v Bevándorlasi és Állampolgársági Hivatal*, 17 juni 2010, overweging 51-52; HvJ C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal*, 19 december 2012, overwegingen 58, 61, 65 en 81). Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden voor de toekenning van internationale bescherming (*cf.* HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staaft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, naast de door de verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige

schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3.2. Ontvankelijkheid van het middel

2.3.2.1. De Raad benadrukt vooreerst dat verzoekende partijen de schending van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet niet dienstig kunnen aanvoeren tegen de beslissingen tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus aangezien de bestreden beslissingen, voor wat de vluchtelingenstatus betreft, genomen werden op grond van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet *iuncto* artikel 1, D van het Verdrag van Genève. Dit onderdeel van het enig middel mist in de aangegeven mate aldus juridische grondslag.

2.3.2.2. Aangaande de verwijzing naar artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn wordt ten slotte opgemerkt dat deze bepaling is overgenomen in de Vreemdelingenwet, zodat deze bepaling, behoudens de verplichting tot richtlijnconforme interpretatie, in de Belgische rechtsorde niet langer directe werking heeft.

2.3.2.3. Het enig middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.3. De motieven van de bestreden beslissingen

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “*afdoende*” wijze. Het begrip “*afdoende*” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissingen moeten duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan zij genomen zijn. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissingen verwezen naar de rechtsregels waarvan toepassing wordt gemaakt, namelijk de artikelen 55/2 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevatten de beslissingen een motivering in feite, met name dat (A) verzoekende partijen worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus en dat (B) verzoekende partijen niet in aanmerking komen voor toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Wat betreft (A) de uitsluiting van de vluchtelingenstatus, overweegt de commissaris-generaal dat (i) verzoekende partijen als Palestijnen een verblijfsrecht hadden in Libanon en er de bijstand van UNRWA verkregen, dat (ii) geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoekende partijen aangehaalde problemen die hen ertoe zouden hebben aangezet om het mandaatgebied van UNRWA te verlaten, dat (iii) UNRWA heden nog steeds bijstand levert aan de Palestijnse vluchtelingen in Libanon en nog steeds in staat is om de opdracht waarmee het belast is uit te voeren, en dat (iv) er geen redenen zijn om aan te nemen dat verzoekende partijen niet over de mogelijkheid beschikken om terug te keren naar het mandaatgebied van UNRWA. Wat betreft (B) de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, overweegt de commissaris-generaal dat (i) hoewel de algemene situatie en de leefomstandigheden in het vluchtelingenkamp Mieh Mieh erbarmelijk kunnen zijn, uit de eigen verklaringen van verzoekende partijen blijkt dat hun individuele situatie behoorlijk is, dat (ii) verzoekende partijen zich voor hun verzoek om internationale bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet op geen andere motieven baseren dan deze van hun ongeloofwaardig bevonden vluchtrelaas, en dat (iii) burgers in Libanon actueel geen reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Al deze vaststellingen worden in de bestreden beslissingen omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissingen onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissingen worden gelezen zodat verzoekende partijen er kennis van hebben kunnen nemen en hierdoor tevens hebben kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hen niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor

uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

2.3.4. Onderzoek van de uitsluiting van de vluchtelingenstatus

2.3.4.1. Juridische basis

Artikel 1, D van het Verdrag van Genève bepaalt het volgende:

“Dit Verdrag is niet van toepassing op personen die thans bescherming of bijstand genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen.

Wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden, zonder dat de positie van zodanige personen definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, zullen deze personen van rechtswege onder dit Verdrag vallen.”

Artikel 12, eerste lid, *sub a*), van de richtlijn 2011/95/EU sluit een derdelander uit van de vluchtelingenstatus wanneer *“hij onder artikel 1 D van het Verdrag van Genève valt, dat betrekking heeft op het genieten van bescherming of bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de vluchtelingen. Is die bescherming of bijstand om welke reden ook opgehouden zonder dat de positie van de betrokkene definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de algemene vergadering van de Verenigde Naties, dan heeft de betrokkene op grond van dit feit recht op de voorzieningen uit hoofde van deze richtlijn.”*

Artikel 55/2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1, D, E of F van het Verdrag van Genève.

Dit is ook van toepassing op personen die wetens en willens aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de in artikel 1 F van het Verdrag van Genève genoemde misdrijven of daden.”

Het feit dat verzoekende partijen een verblijfsrecht hadden in Libanon en er de bijstand van UNRWA genoten, wordt in de bestreden beslissingen niet betwist en blijkt ook uit de stukken van het administratief dossier (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 16, map met ‘documenten’, identiteitskaarten, fotokopieën paspoorten en UNRWA-registratiekaart). Uit niets kan afgeleid worden dat verzoekende partijen elders een gewoonlijk verblijf hadden. Hieruit blijkt dat de uitsluitingsgrond uit het eerste lid van artikel 1, D van het Verdrag van Genève in elk geval op verzoekende partijen van toepassing was.

Voor de vraag of de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Verdrag van Genève thans ook nog op verzoekende partijen van toepassing is, wijst de Raad op rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie) waarin naar aanleiding van een prejudiciële vraag over artikel 12, eerste lid, *sub a*), van de Kwalificatierichtlijn uitdrukkelijk gesteld wordt dat het eerste lid van artikel 1, D van het Verdrag van Genève niet aldus kan worden uitgelegd dat het loutere feit dat de betrokkene zich bevindt buiten het gebied waarin UNRWA werkzaam is of dit gebied vrijwillig verlaat, volstaat om de in die bepaling neergelegde uitsluiting van de vluchtelingenstatus te beëindigen (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 49). Hieruit kan dus worden besloten dat de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Verdrag van Genève, ook al hebben zij het mandaatgebied van UNRWA verlaten, thans ook nog op verzoekende partijen van toepassing is.

Anderzijds dient in beginsel voor asielzoekers die afkomstig zijn uit dergelijk mandaatgebied geen bijkomende beoordeling te worden gemaakt in de zin van artikel 1, A van het Verdrag van Genève. Dit standpunt wordt door het Hof van Justitie bevestigd waar het stelt dat in de eerste plaats op basis van een individuele beoordeling moet worden nagegaan of het vertrek van de betrokken persoon uit het mandaatgebied zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij verhinderd wordt de door UNRWA verleende bijstand te genieten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 61). Dit is het geval indien de verzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor het betrokken orgaan of de betrokken instelling onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v.*

Bevándorlási és Államolgársági Hivatal, § 65). Indien deze situatie zich voordoet, dient de betrokkene van rechtswege als vluchteling te worden erkend, tenzij hij om de redenen vermeld in artikel 1, E en 1, F van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 81).

Uit voormelde rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt dat de door UNRWA verleende bijstand is opgehouden wanneer (1) het agentschap opgeheven wordt, of het agentschap in de onmogelijkheid verkeert om zijn opdracht te volbrengen of (2) het vertrek van de betrokken persoon zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil die hem dwingen het gebied waarin UNRWA werkzaam is te verlaten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, §§ 55-65). Bij het beoordelen of de door UNRWA verleende bescherming of bijstand in hoofde van verzoekende partijen “om welke reden ook is opgehouden”, dient aldus elk van deze omstandigheden te worden onderzocht.

2.3.4.2. De toepassing van deze voorwaarden

2.3.4.2.1. Het mandaat van UNRWA en de voortzetting van de activiteiten van UNRWA in het kader van zijn opdracht

Uit de informatie vervat in het administratief dossier (stuk 17, map met ‘Landeninformatie’, COI Focus “*Libanon: UNRWA assistance to Palestine refugees in Lebanon*” van 20 januari 2017, COI Focus “*Libanon: Leefomstandigheden in de Palestijnse kampen*” van 12 juni 2015 en het rapport “*Survey on the socioeconomic status of Palestine refugees in Lebanon*” van American University of Beirut en UNRWA) blijkt dat UNRWA nog steeds bijstand levert in Libanon, dat UNRWA een strategisch plan heeft uitgewerkt om de impact van het Syrisch conflict, meer bepaald de instroom aan Palestijnse vluchtelingen die het Syrisch conflict ontvluchten, in de buurlanden te kunnen opvangen en dat UNRWA tot op heden actief fondsen verzamelt voor de financiering van bijkomende maatregelen die het wenst te treffen in het licht van de impact van het Syrische conflict. Voor Libanon omvat dit plan onder meer humanitaire bijstand op het vlak van gezondheidszorg, onderwijs, psychosociale steun, bescherming, ‘*emergency cash*’ voor voedsel en huur, en materiële bijstand.

Verder blijkt uit de COI Focus “*Palestinian Territories – Lebanon. The UNRWA financial crisis and impact on its programmes*” van 9 augustus 2019, die door verwerende partij per aanvullende nota aan de Raad werd overgemaakt, dat UNRWA met ernstige budgettaire tekorten kampt door de beslissing van de Verenigde Staten om hun bijdrage aan UNRWA met 300 miljoen dollar te verminderen. In mei 2019 bleek dat UNRWA 1,2 miljard dollar nodig had om zijn activiteiten te kunnen financieren. Tijdens zijn jaarlijkse internationale toezeggingsconferentie op 25 juni 2019 in New York had UNRWA 110 miljoen dollar opgehaald, waardoor het nog opkeek tegen een tekort van 101 miljoen dollar. Op 29 juli 2019 beloofden de Verenigde Arabische Emiraten om 50 miljoen dollar bij te dragen, waardoor het deficit gereduceerd werd naar 51 miljoen dollar. Na de onthulling van een intern rapport waarin bericht werd over misbruiken door het *senior management team* van UNRWA besloten Nederland, Zwitserland en België de door hen beloofde bijdrages op te schorten in afwachting van de uitkomst van het interne onderzoek dat werd opgestart. Voor Nederland gaat het om een bedrag van 13 miljoen euro. De opschorting van de bijdragen van Zwitserland heeft enkel een impact op de geplande bijdragen voor 2020 en dus niet op de 22.5 miljoen dollar die reeds werd toegezegd voor 2019. België had eerder dit jaar reeds een bijdrage van 6.25 miljoen euro betaald. De beslissing tot opschorting heeft betrekking op een bijkomende bijdrage van 5.35 miljoen euro.

Uit de beschikbare informatie blijkt echter niet dat deze financiële strubbelingen tot gevolg hebben dat UNRWA heden niet langer bijstand levert in Libanon of dat UNRWA er zijn opdracht niet meer kan vervullen. Zo blijkt uit voornoemde COI Focus dat UNRWA in Libanon 27 klinieken heeft die meer dan 160 000 mensen behandelen. Het agentschap helpt ook financieel met de gedeeltelijke dekking van de kosten van secundaire en tertiaire gezondheidszorg. Het zogenaamde *Safety Net Services* (SSNP), opgezet door UNRWA, biedt bijstand aan de meer dan 61 000 Palestijnse vluchtelingen die onder de armoedegrens leven. Via het infrastructuur- en kampverbeteringsprogramma streeft UNRWA voorts naar het verbeteren van de levensomstandigheden van de Palestijnen die in de kampen in Libanon wonen. Naast het uitvoeren van zijn kernprogramma’s financiert UNRWA bijkomend specifieke in de tijd beperkte projecten die gericht zijn op het verbeteren van bepaalde diensten, alsook noodoproepen voor humanitaire interventies. Uit de informatie blijkt duidelijk dat noodhulp die UNRWA levert aan de Palestijnse vluchtelingen uit Syrië (PRS) betaald wordt met fondsen verzameld in het kader van een

emergency appeal voor PRS en derhalve geen impact heeft op de fondsen die beschikbaar zijn voor Palestijnse vluchtelingen in Libanon.

UNRWA ondernam in 2018 in Libanon bijkomende maatregelen om tijdelijk voorzieningen te ondersteunen op het vlak van gezondheidszorg, scholing, sociale zekerheid en verbeteringen aan de kampen. Met donaties van Japan werden er in maart 2018 renovaties opgestart in het kamp Ein El-Hilweh om de buurten die het hardst getroffen werden door het geweld in de periode april tot augustus 2017 herop te bouwen. In het kader van het renovatieproject zouden 900 huizen heropgebouwd worden zodat getroffen families die omwille van slechte woonomstandigheden gevlucht waren kunnen terugkeren naar hun huizen. Bovendien heeft UNRWA de afgelopen maanden zijn investeringen in onderhoudswerken en schoonmaakoperaties in de kampen significant verhoogd. Op 8 augustus 2019 kondigde UNRWA nog aan dat alle scholen in het mandaatgebied geopend zouden zijn voor het nieuwe schooljaar 2019-2020.

Uit de beschikbare informatie blijkt aldus duidelijk dat UNRWA heden nog steeds bijstand levert aan de Palestijnse vluchtelingen in Libanon, en dus nog steeds in staat is om de opdracht waarmee het belast is uit te voeren.

Met de loutere stelling dat UNRWA niet langer in staat is de nodige bijstand en bescherming te bieden en de verwijzing in dit verband naar de budgettaire tekorten van UNRWA tonen verzoekende partijen niet aan dat UNRWA niet langer in staat zou zijn om bijstand te leveren of dat de UNRWA-bijstand in hun hoofde overeenkomstig de tweede zinsnede van artikel 1, D van het Verdrag van Genève “*om welke reden ook is opgehouden te bestaan*”. Nergens uit de in het verzoekschrift aangehaalde informatie blijkt dat UNRWA heden niet langer bijstand zou leveren in Libanon of dat UNRWA haar opdracht niet meer kan vervullen. De Raad wijst er ten andere op dat voormelde door verwerende partij bijgebrachte COI Focus gebaseerd is op meerdere bronnen die van recentere datum zijn dan de informatie waarnaar verzoekende partijen verwijzen en betrekking hebben op recentere ontwikkelingen.

Waar verzoekende partijen aanvoeren dat de status bij UNRWA zich beperkt tot materieel uiterst beperkte hulp waar zij zelf niet van genoten en dat zij zelf moesten instaan voor een deel van de medische zorgen en medicatie waaraan zij nood hadden, tonen zij niet aan dat UNRWA zijn verplichtingen, wat hen betreft, veronachtzaamde. Gelet op de financiële situatie waarin verzoekende partijen zich in Libanon bevonden en waarop *infra* verder wordt ingegaan, dient te worden aangenomen dat verzoekende partijen niet in aanmerking kwamen voor hulp of financiële tussenkomst van UNRWA bij de meeste medische zorgen. Dat de medische kosten die zij zelf moesten dragen dermate op hun budget wogen dat zij daardoor minder voedsel konden kopen, is een loutere bewering die verzoekende partijen niet staven of onderbouwen met enig begin van bewijs. Bovendien doen deze beweringen geen afbreuk aan de voorgaande vaststelling dat UNRWA heden nog steeds bijstand levert aan de Palestijnse vluchtelingen in Libanon, en dus nog steeds in staat is om de opdracht waarmee het belast is uit te voeren. Verzoekende partijen tonen niet aan dat dit in het vluchtelingenkamp Mieh Mieh, waar verzoekers familie zou verblijven, anders zou zijn.

In zoverre verzoekende partijen betogen dat de registratie bij UNRWA geen recht op bescherming biedt en dat UNRWA niet in staat is daadwerkelijk bescherming te bieden tegen bedreigingen, merkt de Raad op dat nergens uit de bewoordingen vervat in artikel 1, D van het Verdrag van Genève kan worden afgeleid dat de “*andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen*” niet alleen bijstand, maar ook bescherming dienen te bieden. De Raad wijst er te dezen op dat de uitdrukking “*bijstand of bescherming*” zo dient te worden opgevat dat zij betrekking heeft op ofwel de bescherming die wordt verleend door “*een van de andere organen of instellingen van de Verenigde Naties*” dan het UNHCR, ofwel de bijstand die wordt verleend door “*een van de andere organen of instellingen van de Verenigde Naties*” dan het UNHCR. Indien een persoon thans van een of andere van deze instellingen ofwel de bescherming, ofwel de bijstand geniet, is hij op grond van het eerste lid van artikel 1, D uitgesloten van het Verdrag van Genève. Het is dan het ophouden van respectievelijk deze bijstand of deze bescherming dat de toepassing van artikel 1, D, tweede lid, van het Verdrag van Genève met zich meebrengt. Dat de in artikel 1, D vervatte dichotomie bijstand-bescherming geenszins bestempeld kan worden als een aanwijzing dat enkel die organen van de Verenigde Naties die een beschermingsmandaat hebben onder het toepassingsgebied van artikel 1, D van het Verdrag van Genève ressorteren blijkt voorts uit paragraaf 142 van het UNHCR Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status van februari 2019. Hierin wordt gestipuleerd: “*Exclusion under this clause applies to any person who is in receipt of protection or assistance from organs or agencies of the United Nations, other than the United Nations High Commissioner for*

Refugees. Such protection or assistance was previously given by the former United Nations Korean reconstruction Agency (UNKRA) and is currently given by the United Nations relief and Works Agency For Palestine Refugees in the Near East (UNRWA) There could be other similar situations in the future". Ook al is UNRWA in beginsel dus niet belast met het beschermen van de rechten, eigendommen en belangen van de Palestijnse vluchtelingen, toch staat het buiten kijf dat dit in 1949 opgerichte agentschap één van de in artikel 1, D van het Verdrag van Genève vervatte "*andere organen en instellingen van de Verenigde Naties dan UNHCR*" is. Verzoekende partijen dienen derhalve aan te tonen dat zij zich persoonlijk niet langer op de bijstand van de UNRWA zouden kunnen beroepen. De Raad verwijst in dit verband tevens naar hetgeen volgt.

2.3.4.2.2. Redenen buiten de invloed van verzoekende partijen en onafhankelijk van hun wil die hen dwingen het gebied waarin UNRWA werkzaam is te verlaten

Vooreerst benadrukt de Raad dat het Hof van Justitie in voormeld arrest *El Kott* heeft geoordeeld "*dat de bevoegde autoriteiten van de lidstaat waar het asielverzoek is ingediend, wanneer zij trachten te achterhalen of een persoon, om redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil in feite niet langer de bijstand kon genieten die hem werd verleend alvorens hij het gebied verliet waarin het UNRWA werkzaam is, alle relevante factoren individueel moeten beoordelen. Artikel 4, lid3, van richtlijn 2004/83 kan naar analogie op deze beoordeling worden toegepast.*" (§ 64, eigen onderlijning).

De Raad wijst er voorts op dat UNHCR in haar "*Note on UNHCR's interpretation of article 1D of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees and Article 12 (1) (a) of the EU Qualification Directive in the context of Palestinian refugees seeking international protection*" een positie hanteert die gelijkaardig is aan de interpretatie van het Hof van Justitie. Blijkens deze nota mogen ook volgens UNHCR de woorden "*om welke reden ook is opgehouden*" in artikel 1, D van het Verdrag van Genève niet restrictief worden geïnterpreteerd. Zo moet volgens UNHCR elke objectieve reden buiten de controle van de betrokken persoon waardoor deze persoon niet (opnieuw) de bescherming of bijstand van UNRWA kan genieten, in aanmerking worden genomen. Zowel beschermingsgerelateerde als praktische, wettelijke of veiligheidsobstakels bij terugkeer zijn relevant bij deze beoordeling.

Zo het Hof van Justitie niet gepreciseerd heeft welke relevante factoren individueel moeten beoordeeld worden, oordeelt de Raad dat minstens (i) de mogelijkheid tot effectieve terugkeer, (ii) de algemene veiligheidssituatie en, in voorkomend geval, (iii) de persoonlijke staat van ernstige onveiligheid waarin de verzoeker zich bevindt, dienen te worden onderzocht.

2.3.4.2.2.1. De mogelijkheid tot terugkeer

Opdat verzoekende partijen (opnieuw) de bescherming of bijstand van UNRWA kunnen genieten, is uiteraard vereist dat zij op een veilige manier kunnen terugkeren naar het mandaatgebied van UNRWA in Libanon waar zij hun gewoonlijke verblijfplaats hadden.

Wat betreft de terugkeermogelijkheden voor Palestijnen naar Libanon, blijkt uit de COI Focus Libanon "*Terugkeermogelijkheden voor Palestijnen naar Libanon*" van 5 juli 2019, die door verwerende partij bij haar aanvullende nota van 17 oktober 2019 werd gevoegd, dat de Libanese autoriteiten reisdocumenten uitreiken aan Palestijnen die bij UNRWA en/of bij het *Department of Palestinian Refugee Affairs* (hierna: DAPR) geregistreerd zijn. Bovendien blijkt uit de verklaringen van verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen dat bij UNRWA-geregistreerde vluchtelingen zonder problemen naar de mandaatgebieden kunnen terugkeren. Indien nodig kunnen zij bij de Libanese ambassade in Brussel hun reisdocument verlengen of vernieuwen. Hoewel de procedure verscheidene maanden in beslag kan nemen, worden er geen noemenswaardige problemen ondervonden bij het bekomen van de vereiste reisdocumenten. Uit deze informatie blijkt voorts dat de Syrische vluchtelingen crisis en de restricties waaraan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië worden onderworpen voor binnenkomst en verblijf op Libanees grondgebied geen invloed hebben op de procedures of toegang tot het grondgebied voor de in Libanon geregistreerde Palestijnen (PRL). Geregistreerde Palestijnen (bij UNRWA of DAPR) kunnen aldus nog steeds zonder problemen hun reisdocumenten vernieuwen of verlengen. Het valt evenwel niet uit te sluiten dat de *General Security*, die aan de start staat van het uitvaardigen van nieuwe machineleesbare paspoorten voor Libanese burgers, een tijdelijk grotere administratieve inertie aan de dag legt voor PRL.

De Raad stelt vast dat Cedoca de informatie vervat in de COI Focus van 5 juli 2019 gebaseerd heeft op een zo ruim mogelijk aanbod aan zorgvuldig geselecteerde bronnen, die aan elkaar werden getoetst.

Cedoca contacteerde zowel overheden als internationale organisaties en lokale ngo's. Een overzicht van de geraadpleegde bronnen is opgenomen in de bibliografie achteraan het document. Vooralsnog zijn er aldus geen aanwijzingen dat de houding van de Libanese autoriteiten ten overstaan van de in Libanon geregistreerde UNRWA-Palestijnen die vanuit Europa wensen terug te keren naar Libanon gewijzigd is en verzoekende partijen brengen geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Wat de persoonlijke situatie van verzoekende partijen betreft, blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat zij over een UNRWA-registratiekaart beschikken, alsook over een Palestijnse identiteitskaart. Er zijn dan ook geen redenen om aan te nemen dat verzoekende partijen niet over de mogelijkheid beschikken om terug te keren naar het mandaatgebied van UNRWA waar zij hun gewoontelijke verblijfplaats hadden.

2.3.4.2.2. De actuele veiligheidssituatie in Libanon

Er dient tevens rekening te worden gehouden met de actuele veiligheidssituatie in Libanon.

In de bestreden beslissingen wordt over de actuele veiligheidssituatie in Libanon en in de Palestijnse vluchtelingenkampen het volgende uiteengezet:

“Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie de COI Focus Libanon – Veiligheidssituatie Update- dd. 14 mei 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_libanon_de_veiligheidssituatie_20190514_0.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat het land getroffen werd door de Syrische burgeroorlog, wat de politieke polarisatie en de sektarische spanningen in het land deed toenemen. Anderzijds zat de recente Libanese burgeroorlog nog stevig verankerd in het collectieve Libanese geheugen en bij elke opstoot van spanningen waren de verschillende politieke leiders geneigd om tot kalmte op te roepen.

Sinds 2016 stellen waarnemers een toenemende beduidende verbetering van de algemene veiligheidssituatie vast. Mede door de toegenomen veiligheidsmaatregelen van het leger en Hezbollah en door de ontwikkelingen in Syrië nam de schaal van geweld af. In 2017 kende Libanon een combinatie van politiek momentum, een verbeterde veiligheidssituatie en brede steun voor het leger. Met de verkiezing van een president, parlementsverkiezingen in mei 2018 en de vorming van een brede coalitieregering eind januari 2019 kwam een einde aan een lange periode van instabiliteit. Diverse bronnen spreken over een aanhoudende relatieve kalmte en stabiliteit in 2018 en begin 2019. Verschillende lokale salafistische groeperingen werden ontmanteld en een groot aantal extremisten gearresteerd.

Daar waar de meeste burgerdoden in 2014 vielen bij sektarisch geweld in de zuidelijke buitenwijken van Beiroet en in een aantal dichtbevolkte wijken in Tripoli, kwam in 2015 een einde aan dit geweld. De laatste terroristische aanslag in Beiroet betrof een dubbele zelfmoordaanslag op 12 november 2015 in de zuidelijke sjiitische wijk Bourj al-Barajneh. Verder vond er sinds een zelfmoordaanslag in januari 2015 geen sektarisch geweld meer plaats tussen de alawitische en soennitische milities in Tripoli.

Van 2015 tot en met de zomer van 2017 concentreerde het gros van het geweld zich in de grensregio met Syrië, voornamelijk in de noordoostelijke Bekavallei (Arsal, Ras Baalbek). In de zomer van 2017 voerden zowel het Libanese leger, als Hezbollah grote militaire operaties uit gericht tegen de aanwezige militanten van IS en en Jabhat Fatah al-Sham / Hayat Tahrir al-Sham (het vroegere Jabhat al-Nusra). Hierbij vielen geen burgerslachtoffers te betreuren. De gewapende extremistische groeperingen verlieten na onderhandelingen met Hezbollah vervolgens collectief de grensregio, en het Libanese leger controleert nu nagenoeg de volledige Syrische-Libanese grens. Met het vertrek van de extremistische strijders kwam niet alleen een einde aan de gewapende confrontaties tussen de extremistische groeperingen, waaronder IS en JN/JFS/HTS enerzijds en het Libanese Leger of Hezbollah anderzijds, maar ook een eind aan het geweld tussen de extremistische groeperingen, die elkaar tot dan toe bekampten voor de controle van strategisch gebied langsheen de grens met Syrië.

Met het eind van het gewapend geweld en controle van het Assad-regime in een groot deel van West-Syrië, namen de aanvallen vanuit Syrië eveneens af. Na de zomer van 2017 werd er geen Syrisch grensgeweld meer gerapporteerd. Het gros van het geweld in de regio Baalbek, Hermel en Akkar betreft individuele gewelddaden van criminele aard en clangeweld.

In de overige regio's is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is relatief stabiel. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 blijft grotendeels nageleefd en Hezbollah behoedt zich er in het huidige klimaat voor om Israël te provoceren. Er vinden slechts kleine wederzijdse vergeldingsacties plaats, waarbij geen burgers gevisieerd werden en ook geen burgerslachtoffers vielen. Ook in de verslagperiode bleef de situatie stabiel, en dit ondanks de dreigende retoriek langs weerskanten.

In de Palestijnse kampen blijft de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen inspanningen om escalatie van geweldincidenten te vermijden. Bij de gewapende incidenten in de Palestijnse kampen worden over het algemeen geen burgers geïdoleerd. Meestal betreft het gewapende confrontaties tussen rivaliserende gewapende groepen onderling, binnen een groepering of tussen een gewapende groepering en een controlepost van het leger net buiten het kamp. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn vallen hierbij soms burgerslachtoffers te betreuren."

Verzoekende partijen brengen geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarop de commissaris-generaal de hoger weergegeven veiligheidsanalyse steunt, en die zich in het administratief dossier bevindt, niet correct of niet meer actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal uit de gehanteerde informatie verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

De Raad concludeert uit het voorgaande dat er geen elementen voorhanden zijn waaruit kan worden besloten dat elke burger in Libanon zich in een situatie van ernstige onveiligheid zou bevinden. Van een systematische vervolging van de inwoners van Libanon of van het vluchtelingenkamp Mieh Mieh is actueel geen sprake.

2.3.4.2.2.3. Persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid

Nu de Raad op basis van de beschikbare informatie heeft vastgesteld dat de veiligheidssituatie en het niveau van het geweld in Libanon actueel niet kunnen worden beschouwd als redenen buiten de invloed en onafhankelijk van de wil van verzoekende partijen die hen ertoe gedwongen hebben het gebied waarin UNRWA werkzaam is te verlaten en/of hen verhinderen ernaar terug te keren, dient *in concreto* en op basis van een individuele beoordeling van hun verzoek te worden nagegaan of verzoekende partijen zich in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevinden.

Een dergelijke beoordeling impliceert minstens dat (i) de vluchtmotieven van verzoekende partijen, (ii) hun socio-economische situatie en (iii) ieder ander element eigen aan de persoonlijke situatie van verzoekende partijen dat hen in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid plaatst, wordt onderzocht.

2.3.4.2.2.3.1. De vluchtmotieven van verzoekende partijen

Uit de verklaringen van verzoekende partijen blijkt dat zij Libanon zijn ontvlucht uit vrees voor de gewapende groepering Ansar Allah. Verzoeker zou in 2014 in het kamp Mieh Mieh, waar hij met zijn gezin woonde, door Ansar Allah zijn geïdoleerd nadat hij als één van de organisatoren was opgestapt in een betoging naar aanleiding van de moord op een vriend waarvoor deze groepering verantwoordelijk was. Verzoekers naam zou gevallen zijn op een vergadering van Ansar Allah. Vier jaar later, op 16 juni 2018, zou verzoeker het met jongeren van Ansar Allah aan de stok hebben gekregen omdat die het speelgoedwapen van zijn zoon hadden afgenomen. Daarbij zouden de jongeren bedreigingen hebben geuit. 's Nachts zou verzoekers huis beschoten zijn, waarop verzoeker met zijn gezin, waarvan verzoekster deel uitmaakt, zou ondergedoken zijn bij zijn schoonfamilie in Saida.

Uit de motieven van de bestreden beslissingen blijkt dat de commissaris-generaal geen geloof hecht aan de door verzoekende partijen aangehaalde problemen met voornoemde groepering omdat (i) verzoeker, niettegenstaande hij reeds in 2014 door Ansar Allah zou zijn geïdoleerd, tot aan het incident dat plaatsvond op 16 juni 2018 geen concrete problemen heeft ervaren met deze groepering, omdat (ii) verzoeker de pogingen om hem aan te rijden bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) niet heeft aangehaald, omdat (iii) verzoeker in het kamp woonachtig bleef en bleef werken nadat hij vernomen had dat hij door Ansar Allah gezocht werd, terwijl verwacht kan worden dat hij zichzelf in veiligheid zou brengen, omdat (iv) verzoekers geloofwaardigheid verder wordt ondermijnd door het feit dat er vervolgens niets gebeurde, terwijl verwacht kan worden dat Ansar Allah manieren of middelen zou hebben gevonden om verzoeker te treffen indien deze groepering het effectief op hem gemunt had, omdat (v) verzoekers gedrag naar aanleiding van de situatie met de speelgoedpistolen niet aannemelijk is, omdat (vi) de geloofwaardigheid van het schietincident ondergraven wordt door de vaststelling dat noch verzoeker noch verzoekster met zekerheid kunnen zeggen wie hierachter zat en het bovendien niet aannemelijk is dat de groepering op deze wijze te werk zou gaan om verzoeker te treffen, omdat (vii) verzoekers problemen verder ondermijnd worden door het feit dat verzoeker ervoor gekozen zou hebben om na het schietincident met zijn gezin bij zijn schoonouders onder te duiken, terwijl verwacht kan worden dat hij een meer discrete plek zou uitkiezen, en omdat (viii) het, in het kader van de door

verzoeker geschetste reputatie en werkwijze van de groepering, niet aannemelijk is dat zij verzoekers familieleden niet onder druk heeft gezet om verzoeker op te sporen.

Verzoekende partijen slagen er niet in voorgaande motieven van de bestreden beslissingen te ontkrachten of te weerleggen.

Vooreerst meent ook de Raad dat aan de problemen die verzoeker in 2014 zou hebben gekregen met de groepering Ansar Allah en de daaruit volgende dreiging waaraan hij zou zijn blootgesteld geen geloof kan worden gehecht. Hiervoor kan worden verwezen naar de volgende pertinente motieven van de bestreden beslissingen:

“Wat betreft de door u beweerde problemen die hun oorsprong kennen in 2014, dient het volgende opgemerkt te worden. U geeft aan dat een maand na de moord op A. R. (...) (7/4/2014) de buurjongens uw broer M. (...) waarschuwden dat uw naam omwille van uw betrokkenheid bij het protest tegen J. S. (...) gevallen was tijdens een vergadering van de groepering Ansar Allah (CGVS p.10-11-12, CGVS vrouw p.9). Uw naam was aangehaald als iemand van de mensen van A. R. (...) (CGVS p.12, CGVS vrouw p.9), u zegt dat alle mensen die behoorden tot A. R. (...) vervolgd werden door J. S. (...) en zijn groepering (CGVS p.10, CGVS vrouw p.9). Uw echtgenote geeft aan “Na dit incident werd afgerekend met iedereen die durfde uitschelden of woedend reageren, zelfs degenen die tranen hadden.” (CGVS vrouw p.9). Er werd aan uw broer aangegeven dat u diende op te letten (CGVS p.11, 12; CGVS vrouw p.9). U geeft aan dat J. S. (...) en zijn groepering een gevaarlijke reputatie hebben en u verwijst naar “Volgens zijn geschiedenis, toen ik nog een kind was, in 1988, heeft hij meer dan 200-300 mannen vermoord tijdens de Libanese incidenten.” (CGVS p.11, CGVS vrouw p.10). Daarnaast geeft u aan dat het een organisatie is die gesteund wordt door Hezbollah, dat ze over wapens, mensen en geld beschikken, u geeft aan dat ze bereid zijn om alles te doen, iedereen te vermoorden (CGVS p.12, 13). Wat in de eerste plaats uw beweerde problemen met deze groepering ondermijnt is de vaststelling dat u, tot aan het incident dat plaatsvond op 16 juni 2018, geen concrete problemen heeft ervaren met deze groepering (CGVS p.10-12). U geeft aan dat ongeveer drie maanden na de moord op A. R. (...), dus nog in 2014, er twee à drie keer geprobeerd werd u aan te rijden. U stelt dat dit provocatie was omwille van wat u gedaan had naar aanleiding van wat er gebeurd was met A. R. (...) (CGVS p.12). Het CGVS merkt op dat u deze pogingen niet benoemt heeft wanneer u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) het woord werd gelaten om over uw problemen te vertellen (Vragenlijst CGVS punt 3). Dit doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van deze door u beweerde problemen. Indien deze problemen dermate ernstig zouden zijn en zouden bijdragen tot de door u beweerde reden van vertrek, kan er redelijkerwijs van u verwacht worden dat u deze zou benoemen. De vaststelling dat u dit niet gedaan heeft, behoeft verder geen betoog. Daarnaast geeft u aan dat u minder naar het bovenste gedeelte van het kamp ging, u zegt “Ik was bang dat ik vermoord zou worden als ik er naartoe zou gaan.” (CGVS p.11, 12). U geeft aan dat u enkel naar huis en naar het werk ging, dat u in angst leefde (CGVS p.12, 14). Evenwel blijkt uit uw verklaringen dat u woonachtig bleef in het kamp en dat u bleef werken waaruit kan worden afgeleid dat u nog wel degelijk deelnam aan het sociale leven (CGVS p.3-4, 7, 10-12). Ook deze vaststelling ondermijnt de door u beweerde problemen. Indien u op dermate wijze in de problemen zat zoals u wil laten uitschijnen, kan er verwacht worden dat u zichzelf effectief in veiligheid zou brengen. U hiermee geconfronteerd geeft u aan dat u zich geleidelijk aan veiliger voelde, dat dit kwam omdat ze met de tijd niets deden (CGVS p.12, CGVS vrouw p.9). Dit biedt geen afdoende verschooning voor uw toch wel laconieke houding daar u er toch van kon uitgaan dat, zeker gezien het beeld dat u schetste van deze Jamal, men het hierbij niet zou laten en het geschikte moment zou afwachten om u te kunnen raken. Daarenboven, gezien u bleef deelnemen aan het dagelijkse leven en u woonachtig bleef op uw gewoontelijke verblijfplaats, kan er verwacht worden, indien de groepering het effectief op u gemunt had, dat ze manieren/middelen zouden hebben gevonden om u te treffen. Het feit dat er niets gebeurde ondermijnt tevens de door u beweerde problemen. In dit kader stipt u aan dat de functie van uw broers bij de nationale veiligheidsdienst en het feit dat u afkomstig bent uit een grote stam, mogelijks een rol gespeeld zou kunnen hebben in het feit dat u geen concrete problemen heeft ervaren (CGVS p.12). Evenwel kan er verwacht worden, indien de groepering het effectief op u gemunt had, ze zich hierdoor niet zouden laten tegenhouden. U geeft bovendien aan, “Weet u niet dat hij (J. S. (...)) veel mensen van de nationale veiligheidsdienst vermoord heeft?” (CGVS p.13), wat tevens de zienswijze van het CGVS bevestigt. Bovendien heeft u nergens bij de DVZ vermeld dat uw broers deze functies bekleden, noch dat ze een rol hebben gespeeld in uw bescherming (Vragenlijst CGVS punt 3). Ook dit doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u beweerde problemen.”

Verzoekende partijen voeren in het verzoekschrift aan dat de incidenten van 2014 niet de rechtstreekse aanleiding waren voor hun vertrek uit Libanon in 2018. Echter blijkt uit hun verklaringen dat de gebeurtenissen waardoor verzoeker persoonlijk door Ansar Allah zou zijn gevisieerd en in het licht

waarvan het latere incident van 2018 moet worden gezien zich in 2014 hebben voorgedaan. Verzoeker verklaarde dat hij angst kreeg toen hij een maand na de dood van zijn vriend vernam dat zijn naam genoemd werd op een vergadering van Ansar Allah als één van de mensen gerelateerd aan deze vriend en dat anderen door de groepering werden vervolgd. Verzoeker zou zich uit voorzorg niet meer in het hoger gelegen gedeelte van het kamp hebben begeven. In het licht van de precare veiligheidssituatie waarin verzoeker zich volgens zijn verklaringen zou hebben bevonden nadat hij persoonlijk werd geïdencificeerd door Ansar Allah mocht van hem wel degelijk worden verwacht dat hij de herhaaldelijke pogingen om hem aan te rijden bij de DVZ zou hebben vermeld toen hem gevraagd werd alle feiten die hadden geleid tot zijn vlucht uit Libanon op te sommen. Het betreft hier immers rechtstreekse confrontaties met de groepering die hem nauwelijks enkele maanden eerder in het vizier had genomen omwille van zijn openlijke kritiek op de moord op zijn vriend. Bovendien zouden het de enige persoonlijke problemen zijn die verzoeker met Ansar Allah zou hebben gehad tussen deze moord en het incident met de speelgoedgeweren van zijn kinderen (adm. doss., stuk 6, notities van het persoonlijk onderhoud van verzoeker, p. 10-12).

De algemene opmerking dat uit geen enkele bron blijkt dat de Palestijnen massaal het kamp Mieh Mieh hebben verlaten als gevolg van de confrontaties tussen gewapende groeperingen doet niets af aan de pertinente vaststellingen *in casu*. Gelet op de dreiging die verzoeker persoonlijk boven het hoofd zou hebben gehangen als gevolg van zijn rol in het protest tegen de moord op zijn vriend, kan het niet overtuigen dat verzoeker op dezelfde plaats in het kamp bleef wonen en geen aanpassingen aan zijn bewegingen en gedrag doorvoerde behalve dat hij zich minder naar het bovenste gedeelte van het kamp zou hebben begeven. Verzoeker brengt geen concrete argumenten aan die dit gedrag kunnen verklaren of verschonen in het licht van zijn persoonlijke veiligheidssituatie. Verzoekende partijen gaan bovendien niet in op de terechte overweging dat de geloofwaardigheid van hun problemen ondermijnd wordt door het feit dat Ansar Allah, behalve enkele pogingen om verzoeker aan te rijden, die verzoeker zelf overigens als 'provocaties' omschreef, geen verdere acties ondernam om verzoeker te treffen. Het is niet aannemelijk dat Ansar Allah tussen 2014 en 2018 niet doortastender zou hebben opgetreden om verzoeker, indien hij daadwerkelijk door hen persoonlijk werd geïdencificeerd, te treffen, te meer daar verzoeker op dezelfde plek bleef wonen en geen bijzondere maatregelen nam voor zijn veiligheid. Dit klemmt des te meer gelet op verzoekers verklaringen dat na de betoging in reactie op de moord op zijn vriend alle mensen die met deze vriend konden worden geïdencificeerd door Ansar Allah werden vervolgd en dat verschillende onder hen werden vermoord. Dat verzoeker, naar eigen zeggen een van de organisatoren van deze betoging, klaarblijkelijk met rust wordt gelaten, kan in de geschetste omstandigheden niet overtuigen (adm. doss., stuk 6, notities van het persoonlijk onderhoud van verzoeker, p. 10-11).

De door verzoekende partijen gevoegde informatie met betrekking tot verscheidene incidenten die zich in het kamp Mieh Mieh hebben voorgedaan vermeldt niets omtrent de rol die verzoeker daarin zou hebben gespeeld of de persoonlijke problemen die hij als gevolg daarvan zou hebben gekend. Verzoekende partijen lichten verder niet toe in welke zin gebeurtenissen die zich na hun vertrek uit het kamp Mieh Mieh hebben voorgedaan, waaronder het vertrek van J. S. (...) naar Syrië, een ander licht werpen op de gedane vaststellingen met betrekking tot hun persoonlijk relaas. De kritiek dat hierover door de commissaris-generaal met geen woord wordt gerept, is derhalve niet dienstig. Om dezelfde reden is de kritiek dat de commissaris-generaal geen rekening houdt met het feit dat de situatie in Libanon evolueert en dat alle actoren in de regio zich aanpassen niet dienstig. De door verzoekende partijen gevoegde informatie over de rol van Palestijnse groeperingen in het Syrische conflict en de rekruteringspraktijken van Hezbollah in Syrië en Israël houdt geen verband met hun persoonlijk vluchtrelaas.

Vervolgens merkt de Raad op dat verzoekende partijen de volgende in de bestreden beslissingen opgenomen motieven met betrekking tot de door hen voorgehouden gebeurtenissen van 16 juni 2018 volledig ongemoeid laten:

“Met het door u geschetste verleden met de groepering in het achterhoofd en gezien uw beweringen dat uw naam bekend stond bij hen, vindt het CGVS het gedrag dat u stelt naar aanleiding van de situatie met de speelgoedpistolen, op zijn zachtst gezegd niet aannemelijk. In het licht hiervan kan er immers verwacht worden dat u de nodige voorzichtigheid aan de dag zou leggen wanneer u met hen geconfronteerd werd. Bovendien bleek dat ze gewapend waren, een reden te meer om te verwachten dat u een confrontatie met hen zou vermijden. U geeft aan dat dit een spontane reactie van u was (CGVS p.12), maar dit overtuigt het CGVS niet om welke reden u het risico neemt om uw leven in gevaar te brengen.

Bovendien uit het CGVS tevens haar bedenkingen over het schietincident op uw huis waardoor u niet heeft kunnen overtuigen in de door u beweerde problemen. Zo kunnen u, noch uw echtgenote, met zekerheid zeggen wie er achter deze beschietingen zit (CGVS p.9, CGVS vrouw p.8). In het licht van de door u geschetste reputatie en werkwijze van de groepering, vindt het CGVS het bovendien niet aannemelijk dat de groepering op deze wijze te werk zou gaan. Daar u aangeeft dat de groepering een gevaarlijke reputatie had en ze er niet voor terugdeinsden om mensen te vermoorden (CGVS p.10-12), kan er verwacht worden dat ze meer 'efficiënte manieren' zouden gebruiken om u te treffen. Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat één van de jongens op de motor die betrokken was bij het incident met de speelgoedpistolen, de kleinzoon van J. S. (...) was die een speciale plaats heeft bij J. S. (...) (CGVS p.11, 13), wat een reden te meer is om te verwachten dat ze meer efficiënt zouden handelen in plaats van op een indirecte wijze uw huis te beschieten."

De voormelde motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoekende partijen volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen.

Tevens kan de commissaris-generaal worden gevolgd waar hij in de bestreden beslissingen het volgende uiteenzet:

"Wat verder de door u beweerde problemen ondermijnt is het feit dat u ervoor kiest om twee à drie kilometer verder op, bij uw schoonouders, onder te duiken (CGVS p.4, 13). Als reden waarom u naar uw schoonouders ging zegt u "Naar aanleiding van de beschietingen. Ik durfde niet meer in het kamp te blijven. Ik wou niet wachten tot wanneer ik iets zou meemaken en mijn broers in problemen zou brengen. Ik was bang dat ik hetzelfde als A. R. (...) zou meemaken." (CGVS p.12). In het licht hiervan vindt het CGVS deze manier van handelen totaal niet geloofwaardig. Indien u effectief op dermate wijze in de problemen zat en u vreesde niet alleen voor uw eigen veiligheid maar ook voor de veiligheid van uw gezin, kan er verwacht worden dat u zich niet bij 'schoonfamilie' in veiligheid zou brengen, doch een meer discrete plek zou uitkiezen. U hiermee geconfronteerd, verwijst u naar de psychische toestand van uw echtgenote en dat u nergens anders heen kon (CGVS p.13). Dit overtuigt het CGVS niet. Bovendien blijkt uit uw verklaringen, die overigens door de verklaringen van uw echtgenote werden genuanceerd, dat u niet uitsluitend binnen bleef. U geeft eerst aan dat u een enkele keer buiten kwam om de smokkelaar te zien (CGVS p.7, 13) maar nadat u, na het persoonlijk onderhoud van uw echtgenote (CGVS vrouw p.6), nog wat vragen werden gesteld, geeft u aan dat u in het kader van het bekomen van de paspoorten (een keer voor het maken van de foto's, een keer voor de paspoorten aan te vragen en een keer voor de paspoorten op te halen) zich tevens naar buiten begaf (CGVS p.14-15). In dit licht blijkt dat het voor uw vervolgers niet onmogelijk moest zijn geweest om u te treffen. Indien ze het effectief op u gemunt hadden kan er van uitgegaan worden, zeker gezien de middelen en de contacten die ze hadden, dat het hen geen al te grote moeite zou hebben gekost uw verblijf bij uw schoonfamilie te achterhalen. Dit des te meer gezien de locatie van uw onderduikadres en uw verplaatsingen. Bovendien vindt het CGVS het, in het kader van de door u geschetste reputatie en werkwijze van de groepering, niet aannemelijk dat de groepering uw familieleden niet onder druk heeft gezet om u op te sporen (CGVS p.14). U geeft aan dat uw familieleden nooit problemen hebben gekend met Ansar Allah. U legt uit dat u begrepen had van uw broers dat de groepering, sinds uw vertrek naar uw schoonfamilie, meer in jullie wijk kwam, maar dat uw broers hen konden afwimpelen door aan te geven dat u naar het buitenland was vertrokken (CGVS p.14). Ook dit ondermijnt mede de door u beweerde vrees. Daar uit uw verklaringen blijkt dat ze effectief naar u op zoek waren, kan er verwacht worden dat de groepering zich niet zonder meer zou laten afwimpelen."

Verzoekende partijen wijzen erop dat uit door hen gevoegde informatie blijkt dat Palestijnse vluchtelingen vanuit Mieh Mieh naar Saida en Ain al-Hilweh zijn gevlucht. Hiermee wordt volgens hen afbreuk gedaan aan de overweging van de commissaris-generaal dat het onderduikadres van verzoeker na de beschieting van zijn woning, namelijk de woning van zijn schoonfamilie in Saida, onvoldoende ver en veilig was. Verzoekende partijen gaan evenwel voorbij aan de terechte opmerking dat het huis van verzoekers schoonfamilie een weinig discrete plek is. Zij brengen geen concrete en afdoende elementen aan die de keuze voor dit onderduikadres kunnen verklaren of verschonen in het licht van de voorgehouden gebeurtenissen waarbij verzoeker persoonlijk zou zijn gevisieerd. Verzoekende partijen gaan verder niet in op de overweging dat het gezien de locatie van verzoekers onderduikadres en de verplaatsingen die hij van daaruit nog zou hebben gemaakt, niet moeilijk moet zijn geweest voor Ansar Allah om verzoeker op te sporen en te treffen. Ook de overweging dat het in het licht van de geschetste omstandigheden niet aannemelijk is dat Ansar Allah zich zonder meer zouden hebben laten afwimpelen door verzoekers broers toen die aangaven dat verzoeker naar het buitenland was vertrokken, laten verzoekende partijen in hun verzoekschrift geheel ongemoeid. Deze overwegingen zijn pertinent en terecht, vinden steun in het administratief dossier, en worden bijgevolg door de Raad overgenomen.

De Raad merkt voorts op dat het relaas, zoals uiteengezet door verzoeker, volgende tegenstrijdigheid bevat. Bij de DVZ verklaarde verzoeker dat hij, toen hij te weten kwam dat zijn naam op een lijst van door Ansar Allah gezochte personen stond en dat de burens zijn broer vertelden dat hij voorzichtig moest zijn, niet meer naar zijn werk durfde te gaan en moest onderduiken (adm. doss., stuk 20, vragenlijst CGVS, vraag 3.5). In zijn spontane relaas op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS) vermeldde verzoeker evenwel niet dat hij stopte met werken en onderdook toen hij vernam dat hij gezocht werd voor zijn rol in de betoging naar aanleiding van de moord op zijn vriend. Hij verklaarde slechts dat hij bang was toen zijn broer van de burens te horen kreeg dat hij moest opletten en dat hij sindsdien niet meer naar het bovenste deel van het kamp ging, zoals hij vroeger na zijn werk soms deed om er werkjes te doen (adm. doss., stuk 6, notities van het persoonlijk onderhoud van verzoeker, p. 11). Hierop gevraagd of het klopt dat hij, hoewel zijn naam op een vergadering van leden van Ansar Allah gevallen was, bleef werken en zichzelf binnen en buiten het kamp bleef bewegen, antwoordde verzoeker bevestigend (*ibid.*, p. 12). Tevens verklaarde verzoeker tijdens zijn gehoor op het CGVS dat hij van 2004 tot 2018 heeft gewerkt bij zijn laatste werkgever. Hij zou pas gestopt zijn met werken na het incident waarbij zijn huis werd beschoten op 16 juni 2018. Dit zou ook het moment zijn geweest waarop verzoeker besloot onder te duiken bij zijn schoonfamilie (*ibid.*, p. 7). Deze versie van de feiten strookt dus niet met de verklaringen die verzoeker hierover bij de DVZ heeft afgelegd.

De documenten die zijn opgenomen in het administratief dossier (adm. doss., stuk 16, map met 'documenten') kunnen omwille van de in de bestreden beslissingen opgenomen pertinente redenen geen afbreuk doen aan het voorgaande. De commissaris-generaal motiveert in de bestreden beslissingen als volgt over de door verzoekende partijen neergelegde documenten:

"Jullie originele Palestijnse identiteitskaarten, de kopies van de eerste pagina's van jullie paspoorten en een kopie van de UNRWA registratie hebben betrekking op jullie identiteit en herkomst die door het CGVS niet in twijfel worden getrokken. Uit de foto's die u neerlegt van de schade aan het huis als gevolg van de beschietingen, kan nergens uit worden afgeleid in welke omstandigheden en omwille van welke reden deze beschietingen zich hebben voorgedaan. Het document dat u neerlegt om aan te tonen dat u door Ansar Allah vervolgd wordt, zou enkel kunnen dienen ter staving van een coherent en geloofwaardig relaas, wat in uw hoofde niet het geval niet is. Bovendien werd dit document ter uwen behoeven opgesteld en heeft het geen objectieve bewijswaarde. Verder merkt het CGVS op dat dit document niet gedateerd is, wat des te meer vraagtekens oproept en waardoor de waarde hiervan nog sterker verminderd. De USB stick die u neerlegt verwijst naar algemene zaken die zich voordeden in het kamp, hier worden nergens uw persoonlijke problemen uit afgeleid (CGVS p.10). U bent er niet in geslaagd om aan de hand van de neergelegde stukken de appreciatie van het CGVS in positieve zin om te buigen."

Wat betreft de documenten die als bijlage aan het verzoekschrift worden gevoegd, merkt de Raad op dat deze weliswaar voorzien zijn van een Engelse vertaling, maar dat deze niet voor eensluidend is verklaard conform artikel 8 van het koninklijk besluit houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 21 december 2006, waardoor deze documenten dan ook niet in overweging worden genomen. Overigens stelt de Raad vast dat verzoekende partijen geen originele stukken, maar slechts fotokopieën neerleggen en dat aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën geen bewijswaarde kan worden verleend (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135).

Het gegeven dat UNRWA geen daadwerkelijke bescherming biedt tegen bedreigingen vanwege politieke facties, bendes, gewapende groepen, etc. en verzoeker evenmin ondervraagd werd over de bescherming die UNRWA al dan niet kan bieden, is *in casu* niet relevant. Verzoekende partijen tonen niet aan dat verzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond in het kamp waardoor hij gedwongen werd dit kamp te verlaten.

Waar verzoekende partijen het CGVS verwijten hen tijdens het persoonlijk onderhoud niet te hebben geconfronteerd met de vaststellingen van de bestreden beslissingen, gaan zij eraan voorbij dat, zo zij niet de gelegenheid zouden hebben gehad om tijdens het persoonlijk onderhoud een en ander te verduidelijken of te verklaren, zij hoe dan ook de gelegenheid hebben om zich tegen de motieven van de bestreden beslissingen te verweren in het kader van onderhavig beroep. Verzoekende partijen reiken evenwel geen argumenten aan die van aard zijn om de hoger weergegeven pertinente motieven van de bestreden beslissingen, die steun vinden in het administratief dossier, te weerleggen of te ontcrachten.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in dezen is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Gelet op het voorgaande maken verzoekende partijen niet aannemelijk dat zij zich omwille van problemen met de groepering Ansar Allah in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevonden die hen ertoe gedwongen heeft het gebied waarin UNRWA werkzaam is te verlaten.

2.3.4.2.2.3.2. De socio-economische situatie van verzoekende partijen in Libanon

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat “(n)iemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218). Ten aanzien van de rechten vervat in artikel 3 van het EVRM is geen afwijking mogelijk uit hoofde van artikel 15.2 van het EVRM.

In dezen heeft het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 *in fine*).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Het criterium “*ernstige onveiligheid*” in het *El Kott*-arrest van het Hof van Justitie vereist een mate van ernst en individualisering naar analogie met de rechtspraak die het EHRM heeft ontwikkeld wanneer het de mate van ernst onderzoekt die vereist is om te oordelen of een humanitaire of socio-economische situatie al dan niet onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM valt, en of de socio-economische situatie waarmee de verzoeker in geval van terugkeer zou worden geconfronteerd in zijn hoofde een onmenselijke en vernederende behandeling vormt. Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt weliswaar dat ernstige humanitaire of socio-economische omstandigheden die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van overheidsactoren of niet-overheidsactoren aanleiding kunnen geven tot het vaststellen van een schending van artikel 3 van het EVRM. Verzoekende partijen dienen daarbij aan te tonen dat hun persoonlijke socio-economische situatie dient bestempeld te worden als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM.

Te dezen treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze in de bestreden beslissingen erkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in het vluchtelingenkamp Mieh Mieh erbarmelijk kunnen zijn, doch benadrukt dat niet elke persoon woonachtig in de vluchtelingenkampen te Libanon in precare omstandigheden leeft, wat ook blijkt uit de informatie in het rechtsplegingsdossier. Verzoekende partijen kunnen dan ook bezwaarlijk volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in de vluchtelingenkampen te Libanon, maar dienen concreet aannemelijk te maken dat zij bij terugkeer naar hun land van gewoonlijk verblijf in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid zullen terechtkomen. De situatie van verzoekende partijen dient dan ook beoordeeld te worden volgens de maatstaf die het EHRM gehanteerd heeft in de zaak N. v. Verenigd Koninkrijk (nr. 26565/05) van 27 mei 2008 (zie EHRM, S.H.H. v. Verenigd Koninkrijk, 29 januari 2013, § 92). Dit impliceert dat er sprake moet zijn van zeer uitzonderlijke omstandigheden waarbij de humanitaire gronden die pleiten tegen verwijdering klemmend zijn (zie EHRM, N. v. Verenigd Koninkrijk, 27 mei 2008, § 42). Verzoekende partijen dienen bijgevolg aan te tonen dat hun persoonlijke levensomstandigheden in Libanon precair zijn, dat zij in een situatie van extreme armoede zullen belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in hun elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit hun eigen verklaringen blijkt evenwel dat de individuele situatie van verzoekende partijen naar omstandigheden behoorlijk is. Hierover haalt de commissaris-generaal in de bestreden beslissingen terecht het volgende aan in hoofde van verzoeker:

“Uit uw verklaringen blijkt dat u een beroepsopleiding van UNRWA heeft genoten en dat u bij verschillende bedrijven heeft gewerkt (CGVS p.6-7). Uw laatste job deed u van 2004 tot 16 juni 2018, bij een bedrijf dat gespecialiseerd is in airco en verwarming. U beschikt met andere woorden over een degelijke opleiding, alsook over uitgebreide werkervaring en professionele contacten. Hierdoor worden uw kansen op de arbeidsmarkt verhoogd. Daarnaast schetst u een fraai beeld van uw financiële situatie, wat tevens bevestigd wordt door uw echtgenote. U geeft aan dat u geen hulp van anderen nodig had omdat u zelf werkte (CGVS p.6) en blijkt dat u in het bezit was van een auto (CGVS p.8, CGVS vrouw p.8). Uw echtgenote geeft aan “We waren goed gesteld, godzijdank, mijn man werkte en hij verdiende goed.” (CGVS vrouw p.5). Wat betreft uw woning, geeft u aan dat u een woning in eigendom had en u de bouw zelf financierde (CGVS p.4). Ook hieruit blijkt dat u welgesteld was. U geeft aan dat u de woning heeft verkocht aan uw broer om de reis te betalen (CGVS p.8). Uit uw verklaringen blijkt dat u nog steeds goede contacten onderhoudt met uw familie (CGVS p.7), niets uit uw verklaringen wijst erop dat u bij terugkeer niet op hen zou kunnen terugvallen. Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat uw familieleden werken, alsook dat ze allemaal een woning in hun bezit hebben (CGVS p.4-5), wat tevens een positief beeld schetst over jullie situatie. Bovendien blijkt er familiale bereidheid om elkaar te helpen indien dit nodig is, u geeft aan dat uw broers uw ouders helpen om in hun levensonderhoud te voorzien (CGVS p.4). Wat betreft uw schoonfamilie geeft u aan dat hun financiële situatie tevens naar behoren is (CGVS p.6).”

Verzoekende partijen tonen niet aan dat familieleden financieel moeten bijspringen omdat UNRWA zijn opdracht niet naar behoren vervuld. De suggestie dat verzoekende partijen schrijnende noden hebben die door UNRWA niet worden gelenigd waardoor zij afhankelijk zijn van hypothetische hulp van familieleden kan door de Raad niet worden gevolgd. Uit bovenstaande motivering met betrekking tot de individuele socio-economische situatie van verzoekende partijen blijkt dat verzoekende partijen in Libanon zelf voldoende middelen genereerden om in hun basisbehoeften te voorzien en dat zij niet in aanmerking kwamen voor financiële steun vanwege UNRWA. Een grondig onderzoek van de financiële mogelijkheden van het gezin is derhalve niet aan de orde. Verzoeker verdiende genoeg om zijn gezin te onderhouden en heeft gezien zijn opleiding en werkervaring redelijke kansen op de arbeidsmarkt. De algemene bewering dat verzoeker geen kans heeft om een job te vinden bij terugkeer wordt op geen enkele wijze gestaafd of onderbouwd met concrete argumenten. Dat de situatie in Libanon sinds het vertrek van verzoekende partijen drastisch is verslechterd en dat meer en meer activiteiten uitsluitend aan Libanezen worden toevertrouwd duidt er niet op dat verzoeker met zijn concrete ervaring en achtergrond slechts in aanmerking komt voor jobs die worden voorbehouden aan Libanezen. Gelet op de goede financiële situatie van hun familieleden en de intrafamiliale hulpbereidheid, is het niet onredelijk om te veronderstellen dat verzoekende partijen bij terugkeer naar Libanon tijdelijk en voor zover nodig beroep kunnen doen op financiële steun van familieleden. Verzoekende partijen betwisten niet dat verzoeker meerdere broers en een zus heeft die een inkomen verwerven en hun ouders financieel steunen (adm. doss., stuk 6, notities van het persoonlijk onderhoud van verzoeker, p. 4-6). Bijgevolg kan geen geloof worden gehecht aan de bewering in het verzoekschrift dat eventuele financiële hulp van de familie afkomstig is van de laatste goederen die de familie nog kan verkopen en dat hieraan hoe dan ook een einde komt wanneer er niets meer is om te verkopen.

Waar verzoekende partijen voorts informatie aanhalen waaruit blijkt dat de gevolgen van het Syrische gewapend conflict en de toestroom van Syrische vluchtelingen een impact hebben op de situatie in Libanon, dient te worden opgemerkt dat dit gegeven op zich niet betwist wordt. Het louter verwijzen naar de algemene situatie in de vluchtelingenkampen in Libanon en naar het feit dat de *influx* van Syrische vluchtelingen een impact heeft op het leven in Libanon is echter niet voldoende om aan te tonen dat het vertrek van verzoekende partijen uit het mandaatgebied van UNRWA zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten hun invloed en onafhankelijk van hun wil en waardoor zij verhinderd werden de door de UNRWA verleende bijstand te genieten. Dit dient *in concreto* aangetoond te worden (HvJ C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, 19 december 2012, overwegingen 64-65). Met de loutere verwijzing naar de algemene situatie in Libanon in het algemeen en in de vluchtelingenkampen in het bijzonder, naar de socio-economische omstandigheden waarin veel Palestijnse vluchtelingen in Libanon leven en naar de invloed van het gewapend conflict in Syrië op de veiligheidssituatie in Libanon slagen verzoekende partijen er evenwel niet in concreet aannemelijk te maken dat zij zich in Libanon in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in de zin van artikel 1, D van het Verdrag van Genève bevonden of zouden bevinden.

2.3.4.2.2.3.3. Andere pertinente elementen eigen aan de persoonlijke situatie van verzoekende partijen

In casu bespeurt de Raad na een individueel en *ex nunc* onderzoek van de elementen uit het rechtsplegingsdossier geen andere pertinente elementen eigen aan de persoonlijke situatie van verzoekende partijen waaruit blijkt dat zij zich in een persoonlijke staat van ernstige onveiligheid bevinden die hen ertoe gedwongen heeft het gebied waarin UNRWA werkzaam is te verlaten.

2.3.4.3. Besluit

Gelet op de voorgaande elementen, waaruit blijkt dat het mandaat van UNRWA niet is stopgezet en het agentschap zijn opdrachten voortzet en bijstand verleent aan Palestijnse vluchtelingen in Libanon en dat verzoekende partijen niet hebben aangetoond dat zij om redenen buiten hun invloed en onafhankelijk van hun wil gedwongen werden het gebied waarin UNRWA werkzaam is te verlaten, heeft de commissaris-generaal op goede gronden de beslissingen genomen tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus op basis van artikel 1, D van het Verdrag van Genève.

Aangezien onderhavig beroep gericht is tegen beslissingen tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus op basis van artikel 1, D van het Verdrag van Genève en van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet, is er *in casu* geen reden om de verzoeken van verzoekende partijen om internationale bescherming te onderzoeken in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en van het subsidiaire beschermingsstatuut, dat zoals dit begrip zelf aangeeft "*subsidiar*" wordt toegekend aan de vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt. Uit het voorgaande blijkt immers dat verzoekende partijen kunnen blijven genieten van de bijstand van UNRWA en dat zij dus nog steeds als Palestijnse vluchtelingen kunnen worden beschouwd.

Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat hij bij de individuele beoordeling van "*alle relevante factoren*", die hij *in casu* overeenkomstig de interpretatie van artikel 12, eerste lid, *sub a*), van de Kwalificatierichtlijn door het Hof van Justitie in het voormelde arrest *El Kott* (§§ 61 en volgende) gemaakt heeft, alle aspecten heeft meegenomen van een onderzoek dat in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet gevoerd wordt.

2.3.5. In zoverre verzoekende partijen hekelen dat zij tijdens het gehoor op het CGVS niet geconfronteerd werden met "*de kritiek die in de beslissing(en) te lezen staat*" en artikel 17, § 2, van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 geschonden achten, wordt verwezen naar de toelichting bij het koninklijk besluit van 18 augustus 2010 tot wijziging van het koninklijk besluit van 11 juli 2003. Hierin staat het volgende:

"Het feit de asielzoeker te moeten confronteren met bepaalde tegenstrijdigheden betekent niet dat deze laatste opnieuw moet worden opgeroepen voor een nieuw gehoor. Dit artikel belet de commissaris-generaal overigens niet om een beslissing te nemen op grond van een tegenstrijdigheid waarmee de asielzoeker niet geconfronteerd werd." (Verslag aan de Koning, B.S. 3 september 2010, p. 56347).

Aldus voorziet het koninklijk besluit van 11 juli 2003 geen sanctie in geval werd nagelaten de verzoeker om internationale bescherming te confronteren met tegenstrijdige verklaringen die hij heeft afgelegd. Bovendien hebben verzoekende partijen de gelegenheid om bij de Raad de nodige toelichting te verstrekken met betrekking tot de in de bestreden beslissingen aangehaalde tegenstrijdigheden in hun verklaringen, maar overtuigen zij *in casu* niet.

2.3.6. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partijen door het CGVS werden gehoord. Tijdens deze interviews kregen zij de mogelijkheid hun vluchtmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hebben zij zich laten bijstaan door hun advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van gewoonlijk verblijf van verzoekende partijen en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.7. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekende partijen niet aannemelijk maken dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissingen is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 1, D van het Verdrag van Genève en artikel 55/2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De verzoekende partijen worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien januari tweeduizend twintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN